

Divadelní spolek SCÉNA LIBOCHOVICE

Almanach vydáný k 70. výročí založení souboru

*Bud' vítán kraj, jenž krásou novou vzkvétá !
I Obře přivítá nás v letní době;
bud' vítán čas divadelního léta,
pro jehož zdar zvedáme ruce obě.
Pro radost a pro hrdost všeho lidu
Libochovice vyrušíme z klidu
a městečko nám zase ožije
v tom novém roce v duchu Thálie.*

Jaroslav Křenek

Touto i mnoha dalšími básněmi oslavoval libochovický básník Jaroslav Křenek nejen svůj rodný kraj, ale i divadelní činnost v Libochovicích, především pak každoroční přehlídku Libochovické divadelní léto. Jeho otec, ředitel měšťanské školy v Libochovicích, stál také u zrodu divadelního spolku Scéna a stal se posléze jeho prvním předsedou. Nadšenců, kteří pomáhali vytvářet tradici ochotnického divadlnictví v našem městě, bylo však mnoho. Budiž tedy toto skromné vzpomínání jen malou splátkou dluhu všem těm jmenovaným i nejmenovaným, kteří nezištně, s láskou a nadšením pracovali pro pobavení i poučení svých vrstevníků.

Podmanivou atmosféru ztemnělého jeviště, šaten prosycených nádhernou vůní líčidel a mrazení v zádech před prvním otevřením opony, zná v našem městečku spousta lidí. Na prknech místního jeviště se od doby založení divadelního spolku Scéna vystříдалo na 300 herců. Snad právě proto zapustilo ochotnické divadlo v Libochovicích tak pevné kořeny. S malými přestávkami se hraje v Libochovicích divadlo už téměř 140 let. Divadelnímu

spolku Scéna je v těchto dnech přesně 70 let a naše tradiční přehlídka Libochovické divadelní léto oslaví v příštím roce už své 40. leté trvání. Stává se tak nejstarší nepřerušenu přehlídkou amatérského divadla v severočeském kraji.

Naskytá se otázka, proč je tradice ochotnického divadla v našem městě stále živá, přestože se sociální podmínky i životní styl obyvatel naprosto změnily? Domníváme se, že je to především hrdost na tuto tradici, co libochovické ochotníky povzbuzuje a zavazuje k tomu, aby jí nedali zaniknout jako historické rekvizitě. Aby se snažili předat štafetu lásky k divadlu svým nástupcům zdravou a životaschopnou.

Je pravdou, že i u nás prošlo divadlo několika etapami. Zvláště v současné době prožívají ochotníci těžké období, poté, co v důsledku krátkozrakosti a nezodpovědnosti některých jednotlivců ztratili nejen zázemí pro svoji činnost, které jim poskytovalo kulturní zařízení U tří lip, ale také téměř veškerý svůj majetek. Divadlo se však přece hraje v Libochovicích dál!

Při pozorném čtení této brožury se nevyhneme zamyšlení nad mírou práce vykonané těmi, kteří se od založení Scény dobrovolně rozhodli předkládat svým vrstevníkům výsledky vlastního snažení při tvorbě divadelních představení. Naší povinností je připomenout všem, kteří mají divadlo rádi, i případným novým adeptům amatérské řehole, že nejen bez té viditelné, tvůrčí práce, ale také bez té drobné, tiché, mravenčí, která tvoří zázemí spolku, bez jednateckých zápisů a archivní činnosti, bez péče o novou, mladou členskou základnu a v neposlední řadě bez starostí o zajištění dostatečného množství finančních prostředků - by nevznikla tradice, návaznost, pokračování ...

Proto se na chvíli vraťme k nezvratným faktům, která ukrývá mlčící, zaprášený archiv. Poslechněme si vzpomínky těch, kterým divadlo bylo a dosud je prvním a posledním zájmem. A nechme se na chvíli unést pocitem úcty a pokory, tak, jak si divadlo a vše kolem něj zaslouží...

Z historie libochovického divadla

Libochovice jsou jedním z míst, ve kterých se podnes a velmi cílevědomě pěstuje ochotnické divadlo. Pozoruhodnými se však jeví rovněž kořeny a vývoj této dlouhé a ušlechtilé tradice, vytvořené během několika generací obrovským počtem nadšených účastníků i nejrozmanitějších akcí a představení.

Pro společenský a kulturní život Libochovic mělo divadlo nevšedně velký význam. Jeho pestrá a bohatá historie by vydala na obsažnou a zajímavou knihu. Pokusme se ovšem z polozapomenuté minulosti zachytit alespoň hlavní tendence, mezníky a události, které by neměly být nikdy zapomenuty.

Divadelní začátky

Počátek ochotnického divadla spadá v Libochovicích do roku 1848. Tehdy zde působil jako vrchní ředitel dittrichsteinského panství **František Turinský** /1797-1852/, významný český vlastenec, dramatik a básník. Bylo mu vytýkáno, že je spíše "vrchním poddaných a nikoli vrchností". Libochovicko měl velmi rád, žil zde ostatně už ve dvacátých letech. A nyní, v bouřlivém revolučním roce, dokončil na libochovickém zámku svou hru "Pražané 1648".

U toho však nezůstalo. Neboť Turinský začal tuto svou práci připravovat k uvedení. Zkoušel ji s vybranými lidmi z Libochovic, ale i z Radovesic, Žabovřesk a Břežan. Chystané podzimní představení pod širým nebem mělo mít přes sto účinkujících. Úřady však toto divadlo zakázaly, nic nepomohlo autorovo vysoké postavení. Premiéra dramatu v Praze v říjnu 1848 však

měla nečekaný úspěch a lze jen litovat, že se tehdy zhatil první pokus o založení ochotnického divadelnictví na Libochovicku - a že František Turinský musel odtud v následujícím roce 1849 odejít na Křivoklátsko.

A tak soustavnější divadelní činnost se v Libochovicích začala rozvíjet teprve po dvou desetiletích. **Roku 1868** se ujali organizace ochotnických představení Vald. Martin, V. Šejnoha, J. Česal, Ed. Leník a Em. Štika. Podnětem se stala vystoupení kočujících společností, které ale často potřebovaly výpomoc. Libochovičtí nadšenci se proto rozhodli hrát i samostatně. Velmi kusé zprávy nás však přesvědčují, že se tito místní divadelníci scházeli a hráli jenom příležitostně, aniž by měli vlastní, řádně ustavený spolek. Že však tvořili po několik let ucelenou **samostatnou** skupinu, o tom svědčí např. přímá finanční podpora, které se jim tehdy občas dostalo od některých místních institucí.

Na konci sedmdesátých let se ovšem tito ochotníci rozešli. Od poslední čtvrtiny 19. století pak téměř padesát let hrály v Libochovicích divadlo nezávislé na sobě **rozmanité zdejší organizace**. K pořádání nejrůznějších slavností, akademií či jiných pořadů si tak hasičský sbor, sokolská jednota a představitelé vzdělávacích spolků zvali rozptýlené příznivce divadla z města i okolí. Tato početná, avšak roztržštěná činnost převážně zábavního charakteru zřejmě ovšem nemohla mít valnou kulturní hodnotu. Převládaly laciné hry se zpěvy, jednoaktovky, frašky a pod.

Většina takovýchto představení se v Libochovicích soustřeďovala do sálu "**U tří lip**". Pro různá vystoupení zde zapůjčovala jeviště místní "**Občanská**

beseda", založená roku 1874 /měla svůj dramatický odbor, podobně jako později hasiči a Sokol/. Jeviště bylo složeno na půdě hotelu a proti poplatku si je musel vždycky snést, postavit a opět uklidit příslušný pořadatel a pronajímatel. Pódium s proscéníem a kulisami však muselo být vestavováno tak, že za ním nezůstávaly ani žádné východy, ani další místnosti, nýbrž pouze úzký uzavřený prostor. Tam se museli herci v nepředstavitelně stísněných podmínkách převlékat, líčit - a často i dlouho setrávat. Nebylo kam se posadit - a "nejnutnější potřebě" pánů i dam sloužila plentička s putýnkou. Svítilo se petrolejem - a když jednou převržená lucerna málem způsobila katastrofální požár, spolky se vzepřely. Libochovický okresní výbor pak v roce 1910 zabezpečil přístavbu šaten a zvláštního venkovního schodiště, bylo nainstalováno elektrické osvětlení a **zřízeno stabilní jeviště**, slavnostně uvedené do provozu dne 26. listopadu. Jeho některé části spolu s bohatou garderobou získaly tehdy Libochovice od kočovné divadelní společnosti hudebního skladatele **Karla Moora** /1873 - 1945/, která sem předtím často zajížděla a v podstatě právě tehdy se tu v nepředstavitelné nouzi rozpadla.

Rozvoj činnosti

Během doby se ovšem v Libochovicích vystřídalo množství podobných společností. Místní ochotníci doplňovali často jejich soubory a učili se od profesionálů řádnému divadelnímu řemeslu. Rostla tak i úroveň vlastních ochotnických představení. Zároveň se pak libochovičtí milovníci amatérského divadla postupně soustředili do tří organizací.

Prvou z nich tvořil zřejmě **studentský spolek**. Vznikl v devadesátých letech 19. století jako volné sdružení posluchačů pražských vysokých škol, kteří se doma scházeli hlavně o prázdninách. Později se tomuto spolku říkalo "Oharka", avšak oficiálně nesl jméno "**Jana Evangelisty Purkyně**", slavného libochovického rodáka /1787 - 1869/. Pro své progresivní postoje se jeho členové dostávali občas do rozporu s úřady, jimiž opovrhovali. Ostatně je v tom podporoval dopis, který spolek kdysi obdržel z okresního hejtmanství v Roudnici n. Labem a který byl adresován - k rukám J.E.Purkyně!

Podle uchovaných pramenů tento studentský spolek zprvu jen vypomáhal dramatickou tvorbou ostatním místním institucím. Samostatně hrál divadlo od roku 1903. Hrál od J. B. Moliéra, G. Hauptmanna, F. X. Svobody a dalších výtečných autorů dominují při zpětném pohledu dokonce dvě opery - "V studni" od Vil. Blodka a "Perníková chaloupka" od E. Humperdincka, obě s dvacetičlenným "filharmonickým klubem", založeným už r. 1894, a s členy pěveckého sboru "Dvořák".

Nejintenzivněji pracoval studentský spolek za první světové války. V době první republiky se soustřeďoval hlavně na zábavné programy, leckdy velmi rozpustilé. Členstvo se vždy během několika let téměř obměnilo. Z nejagilnějších divadelníků je však třeba jmenovat alespoň pozdějšího básníka a profesionálního herce **Svatopluka Kadlece** /1898 - 1971/, proslulého lékaře **Quido Manna** /1887 - 1976/, předčasně zemřelého spisovatele **Jiřího Hausmanna** /1898 - 1923/, židovského novináře **Ottu Picka** /1887 - 1940/, malíře **J. A. Zázvorku** /1894 - 1980/, básníka dolního Poohří **Jaroslava Křenka** /1890 - 1964/, ale

náleželo by k nim i mnoho dalších. Některé kabaretní texty místně satirického zaměření napsal ve dvacátých letech libochovickým studentům dokonce i zdejší rodák, legionářský novinář a romanopisec **Josef Kopta** /1894 - 1962/, mnoho si jich však připravovali sami.

Druhou místní složkou, která se v Libochovicích od přelomu století věnovala soustavně ochotnické činnosti, se stal vzdělávací spolek "Havlíček", který roku 1899 ustavil svůj zvláštní divadelní odbor. Snažil se do něho pak soustředit zejména starší ochotníky. Zhruba pro celé následující čtvrtstoletí se to povedlo. Spolek ovšem málokdy hrál ve vlastní režii, nýbrž daleko častěji připravoval různá divadelní představení pro místní Sokol, Sportovní klub, Sbor dobrovolných hasičů a pod. Co se zde v tomto směru dělo dřív živelně, mělo ale nyní přece jen už značně vyspělou organizační základnu. V repertoáru přitom převládaly české hry od J. K. Tyla či Al. Jiráska, úspěchy nejednou slavilo "Jedenácté přikázání" od F. Šamberka, "Naši furianti" L. Stroupežnického - a pod.

Ovšem na rozdíl od studentů, kteří občas zejména s veselými programy zajížděli i do dalekého okolí, se divadelní odbor "Havlíček" držel převážně jen Libochovic. Zato právě jeho členové vypomáhali často kočovným společnostem. Odbor občas také organizoval zájezdy okolních ochotníků do Libochovic. Památným se v tomto směru stalo představení "Pygmaliónu" od G. B. Shawa, provedené "U tří lip" den po atentátu na rakouského následníka trůnu Ferdinanda d'Este divadelníky z Roudnice n. Labem - možná jediné představení tohoto druhu a toho dne v celé habsburské monarchii.

Konečně jako třetí se roku 1919 v Libochovicích

ustavil dělnický dramatický kroužek "**Slunce**". Opíral se o zdejší skláře a ročně uváděl tři až čtyři představení. Většinou se jednalo o sociální dramata či naopak veselohry, objevily se přitom i první hry tehdejších sovětských autorů - a ve spolupráci se studenty připravil kroužek dokonce i velmi náročný "Bobří kožich" od G. Hauptmanna. Některé akce souboru měly ovšem vysloveně politický charakter. Kroužek ukončil svou působnost rokem 1936.

Divadelní spolek "Scéna"

Někdy bývá uváděno, že divadlo hrála v Libochovicích soustavněji také "Občanská beseda", /která ovšem dlouho pouze vlastnila zdejší jeviště/ a "Beseda řemeslnická". Tak tomu ovšem bylo nanejvýše koncem 19. století. Potom se ochotnická činnost postupně soustředila do studentského spolku, "Havlíček" a dělnického kroužku, jak výše uvedeno - a tyto navzájem spolupracující skupiny hrávaly také pro další a pod dalšími institucemi. K integraci veškeré této působnosti pak došlo v Libochovicích od poloviny dvacátých do konce třicátých let - a to vytvořením zcela nového souboru, do něhož posléze vstoupili všichni místní ochotníci.

Podnětem k ustavení jednotného spolku "Scéna" se stalo nastudování "Revoluce" od libochovického rodáka Josefa Kopty. Po slavné premiéře v pražském Národním divadle přistoupili k této hře roku 1926 zdejší divadelníci vyjimečně pod záštitou odbočky legionářské obce. Inscenace byla mimořádně obtížná, avšak podařila se. A úspěch několika představení ukázal, jaké možnosti poskytuje soustředěná, cílevědomá práce. Vytvořila se tak zároveň příznivá

atmosféra k založení zcela nové kulturní instituce. Na valné hromadě dne **5. listopadu 1926** bylo ustanoveno **“Sdružení přátel umění Scéna v Libochovicích”**, do něhož přešla většina členů dramatického odboru “Havlíček”, dále studentská mládež - a nakonec i většina z kroužku “Slunce”.

Prvým předsedou nového spolku se stal významný osvětový pracovník dolního Poohří **Karel Křenek** /1854 - 1939/, obětavým jednatelem a předním režisérem byl po mnoho let **Václav Címrman** a nesmírně mnoho pro soubor v prvních desetiletích znamenali např. K. Vyskočil, B. Kadlec, J. Rulf, Al. Pilař, J. Miller, řada obětavých žen a mnozí, mnozí další. Spolek přitom organizoval uměleckou činnost na velmi širokém základě, pořádal kupř. výstavy, koncerty atd. Avšak zejména se věnoval divadlu. Za prvních deset let, tj. do roku 1936, sehrála “Scéna” včetně repríz 125 představení. Snad nejrušnějším byl přitom první rok 1927, kdy soubor uvedl 13 premiér, mezi nimi “Strakonického dudáka” od J. K. Tyla, “Měsíc nad řekou” od Fr. Šrámka a “Princeznu Pampelišku” od Jar. Kvapila, ale i další náročné hry.

Obdobně pozoruhodné však byly rovněž následující sezóny souboru. Objevili se v nich jako autoři Al. Jirásek, Jar. Vrchlický, K. Čapek, Fr. Langr, G. B. Shaw, A. P. Čechov, J. Hilbert, M. Maeterlinck a jiní přední spisovatelé. “Scéna” sehrála zároveň některá velká představení v přírodě, zejména “Psohlavce” /v prostoru Myslivny/ a “Jana Husa” /v městském parku/, obě od Al. Jiráska. Několikrát vyjel soubor i do okolních měst, jindy zase na svém libochovickém jevišti “U tří lip”, které stále zdokonaloval, hostil sousední soubory, anebo význačné české herce, např. Ed. Kohouta a O. Scheinpflugovou, Sv. Beneše a jiné.

Působnost divadelních ochotníků v Libochovicích se však od založení “Scény” v roce 1926 neprojevovala jenom počtem a výběrem představení, anebo přítomností známých umělců. Neboť v důsledku integrace došlo především k prokazatelnému a značnému vzestupu celkové úrovně veškerých nastudovaných inscenací. Vedení “Scény” ostatně o růst herecké, režijní i výpravné stránky svých představení soustavně usilovalo. Vybraní členové se zúčastňovali školení pořádaných **“Ústřední maticí divadelního ochotnictva”** v Praze a mimoto pořádal výbor spolku vhodné přednášky a kursy přímo v Libochovicích. Všechny tyto přednosti s sebou přineslo soustředění dříve tak roztržité divadelní činnosti - a její jednotná dramaturgie.

Za novými možnostmi

Kromě vážných, myšlenkovým posláním záslužných inscenací si v Libochovicích získali osobitou pověst silvestrovské pořady, jimiž “Scéna” navázala na tradici někdejšího studentského souboru. Během doby došlo ostatně ke zřízení zvláštního odboru mladých, kde se připravoval dorost divadla, hrálo se pro děti - a navíc vznikaly adresné lokální satiry. Scénky, které se potom na konci každého roku odehrávaly na libochovickém jevišti, bývaly značně kritické k místním nešvarům - a zejména mladší veřejnost je velmi vítala. Poslední z těchto proslulých pořadů se v Libochovicích konal dne 31. prosince 1939, kdy už trvala nacistická okupace a druhá světová válka.

Průvodními zjevy barbarské hitlerovské agrese bylo Libochovicko, jak dobře známo, velmi těžce

postiženo. Několik desítek zdejších občanů nevinně zaplatilo svůj neohrožený, vlastenecký postoj životem. Umučeno bylo i několik členů “Scény”, avšak divadelní činnost, dokud nebyla německými orgány výslovně zakázána, pokračovala dál. Nabyla dokonce nového, vyššího významu, protože se stala výrazem národního uvědomění a víry v konečné vítězství protifašistických sil.

V poválečné době, po květnu 1945, se leckde vytratilo ochotnické divadlo z běžného kulturního života. Nestalo se tak ale v Libochovicích. Minulé tradice a nové možnosti zde naopak přivodily další a opravdu nevšední rozvoj.

Libochovické ochotnické divadlo se úspěšně hrálo i nadále. V roce 1952 se “Scéna” stala součástí “Spojeného závodního klubu ROH Sklo Union Obas” v Libochovicích. A roku 1958 byl založen významný ochotnický festival **“Libochovické divadelní léto”**, který se od té doby každoročně v půvabném městě pod Hazmburkem odehrává. Průměrně při dvou desítkách představení nejrozličnějších hostujících souborů se tu mohou libochovičtí diváci seznamovat s dramatickými díly naší i světové tvorby. Pořadatelem těchto organizačně náročných setkání je už téměř po čtyři desetiletí soubor “Scéna”, který samozřejmě vždycky rovněž účinkuje. Láska k divadelní ochotnické práci, která zde už dávno tak pevně zakořenila, pomáhá zvládnout veškeré problémy - a získala i skvělé, jedinečné obecenstvo. Při oslavách 70. výročí vzniku “Scény” věříme, že tomu tak bude i do daleké budoucnosti!

Vzpomínka na Libochovice

Koncem roku 1943 jsem byl nedobrovolně přeložen do Libochovic. Přišel jsem s nechutí, ale město i okolní krajinu jsem si zakrátko navždycky zamiloval. Přispěli k tomu skvělí lidé, s nimiž jsem se tu mohl seznámit - a kulturní život, který navzdory bezohledným okupačním a válečným poměrům zůstal na pozoruhodné úrovni, ba dokonce poskytoval možnost spoluúčasti.

Především plné tři měsíce, až do února 1944, hostovala v Libochovicích "U tří lip" jistá kočovná divadelní společnost. Zřejmě dobře věděla, kde bude o její inscenace tak trvalý zájem. Téměř denně uváděla pestrý výběr nejrozmanitějších představení, např. Kleistův Rozbitý džbán, Goethovu Ifigenii v Aulidě, Sedláka svým pánem od Lope de Vegy /s pražskými hosty V. Vydrou st., a V. Řepou/, Lehárovu operetu Paganini - a četné další hry, vždycky při nabitém sále.

V některých představeních vypomáhali místní ochotníci. Profesionální konkurence zdejšímu spolku "Scéna" nevadila, ale naopak prospívala. Těsně před příchodem zájezdního souboru dával ostatně libochovický soubor Faltisovu Stanici Gordian - a ještě v zimě začal studovat Poláchovu hru Vrah jsem já, uvedenou ale až začátkem května 1944. Přitom důvodem průtahu nebylo nějaké váhání, nýbrž skutečnost, že se v této době v rámci "Scény" pustil velmi agilně do činnosti její odbor mladých.

Iniciátorem a obětavým organizátorem se v tomto směru stal Josef Böhm. V únoru se sice ženil s Alenou Šukalovou, avšak přesto se velmi obětavě

věnoval všem následujícím akcím. Prvou z nich bylo nastudování Kolébky od Al. Jiráska. Hru dobře obsadil mladými začátečníky, přemluvil mne k režii a protože jsem ještě neznal místní poměry, zařídil všechno kolem výpravy - atd. Zkoušet jsme začali 5. ledna 1944 a ve dnech 5. a 6. února jsme už dávali tři velmi úspěšná představení /tj. ještě v době přítomnosti zájezdového souboru/. Úsměvná hříčka, ve které zlo tak půvabně vítězí nad dobrem, se dočkala dlouhých potlesků na otevřené scéně, to když se purkrabí /Vl. Sahula/ ocitl v kolébce - a všichni poznali mladého krále Václava IV. /kterého hrála L. Feiglová/.

Hned nato se pak rozvinuly tzv. Besední úterky. Konaly se v patře hotelu "Černý orel" v místnosti s kamny, do kterých jsme si v taškách sami přinášeli vysoce nedostatkové uhlí. Restaurátér J. Miller, sám obětavý člen "Scény", ovšem velmi riskoval, když nám umožňoval takováto zakázaná shromažďování. Při schůzkách, navštěvovaných třiceti až téměř šedesáti mladými lidmi a vždy také několika staršími ochotníky, byly přednášeny básně, hrány scénky z vybraných her - a proběhl důkladný divadelní kurs.

V dubnu potom z těchto úterků vzešlo rozhodnutí, že bude nastudována tehdy velmi populární /a mezitím i zfilmovaná/ hra Zd. Štěpánka Nezbedný bakalář - a to výhradně s mladým obsazením. Je nutno zdůraznit, že ostatní, starší členové "Scény" v čele s předsedou V. Cimrmanem nijak na tyto naše akce nežárlili, ale naopak nás všestranně podporovali. Okresní hejmanství v Roudnici nad Labem hru povolilo, ale škrtlo téměř celé druhé jednání s vlasteneckou řečí bakaláře

Pičky, čímž by ovšem byla inscenace ztratila na významu. A tak ve dnech 27. až 29. května 1944 byla při třech vyprodaných představeních Štěpánkova hra po společné poradě provedena celá, bez respektování úředních úprav, a to za asistence četníků /kteří v první řadě hlediště měli proškrtaný text v rukou/ - a za obrovského potlesku obecenstva při bakalářových slovech: "Volám slávu své rodné České zemi a všem lidem dobré vůle!"

Trojí představení Nezbedného bakaláře, plného dobových jinotajů, se tak tehdy v Libochovicích stalo vlasteneckou manifestací. Na inscenaci se jako mladí herci podíleli B. Baudis, Vl. Baudisová, J. Böhm, J. Čejka, K. Česal, L. Feiglová, O. Hedánek, J. Hofman, Vl. Hofman, L. Kotnauer, M. Kubíček, O. Lachman, J. Laube, Vl. Laubová, A. Maleček, Vl. Mašek, Vl. Plecháčková, K. Podzimek, M. Pour, J. Rulf, Vl. Sahula, M. Stránský, M. Su-chomel, K. Šídlo, O. Špecinger, V. Tomanová a M. Zentner - a k úspěchu i ohlasu skutečně pomohlo nevšedně vnímavé a nadšené publikum.

Od léta 1944, po invazi Spojenců do Francie, úřady přestaly povolovat ochotnickou divadelní činnost. Protože při zkouškách na obě mládežnická představení jsme se všichni velmi sblížili, pokračovali jsme ještě i na podzim v Besedních útercích, jejichž náplní se ovšem stále více stávaly debaty o politické a válečné situaci. Mezitím jsme přes léto několikrát a v různých sestavách hráli fotbal jako mužstvo "Nezbedných bakalářů" - a to na libochovickém a třebeňském hřišti /tam proti tzv. Kraupnerově jedenáctce/. Posledním kulturním podnikem byl v Libochovicích za druhé světové

války koncert vynikající klavíristky Marie Knotkové /která měla k městu po celý svůj život blízké vztahy/ dne 12. listopadu 1944. Pak už následoval jenom interní večírek "Scény" dne 9. února 1945, jehož atmosféra byla pochopitelně naplno poznamenána blížícím se koncem nacistické okupace a druhé světové války.

Z jiných pramenů je dostatečně známo, jak dramatický byl průběh květnového povstání v Libochovicích. Vždyť nevelké město přineslo tolik nespravedlivě postižených obětí - a nakonec se stalo sídlem posledního akceschopného německého leteckého štábu! Avšak ihned po vítězství se všude opět rozběhla práce. A také ochotníci nelenili. Za jejich výrazné spoluúčasti byla dne 5. července 1945 uspořádána velká oslava mistra Jana Husa v zámeckém parku, dne 7. července tryzna v duchu básně Jar. Křenka "Na paměť šedesáti tří" /rozuměj 63 nacisty umučených lidí z Libochovic / - a 11. července "U tří lip" slavnostní večer s pražskými hosty Vl. Lerausem, J. Tomkem, Em. Fialou a Fer. Futuristou, v duchu doby velice optimistický. Následující posezení s libochovickými ochotníky, které zejména přímo hýřilo neodolatelným humorem obou komiků, trvalo až do rána.

Dne 21. a 22. července 1945 pak uvedl mládežnický odbor "Scény" rozmarnou komedii "Ženitba" od N. Gogola. V tehdejších radostných, ale komplikovaných poměrech bylo obtížné sehnat texty, kostýmy a pod. Ale snaha provést po osvobození nejprve ruskou hru všechno přemohla - a pojetí bylo "moderní" i poněkud nezvyklé. Hrál se i v obecnstvu - a dost se třeštilo, i když opět s úspěchem u veřejnosti.

Avšak zanedlouho po těchto představeních se samostatný mladý kolektiv "Scény" začal rozpadat. Jeho členové odcházeli natrvalo do pohraničí, do Prahy či jinam - za novými domovy, na studia či za prací. Zbytek vplynul do ostatního členstva "Scény", kde se mnozí z nich, jak ubíhala léta, velmi dobře uplatňovali, přispěli k další ochotnické činnosti a k založení "Libochovického divadelního léta" - a plody jejich obětavé práce zde tudíž pokračují až dodnes.

Také já jsem se tehdy vrátil do Kralup nad Vltavou. Své Libochovice a jejich divadlo však nikdy nepřestanu mít rád, stále je vyhledávám - a za mnohé zůstávám městu i jeho lidem provždycky povděčen!

Ing. Ot. Špecinger

Vzpomínejme na ně tak, jak jsme je znali

Lotar Sedlák

Mezi členy divadelního spolku Scéna, kteří zůstanou navždy zapsáni zlatým písmem v její historii, patří bezesporu výborný herec, zdatný režisér, ale i obětavý organizátor a v neposlední řadě nenahraditelný kronikář - Lotar Sedlák.

Přišel do Libochovic v r. 1937 z Police nad Metují už s dobrou divadelní praxí, protože ve východních Čechách bylo ochotnické divadlo na značně vysoké úrovni. Nastoupil ve zdejší sklárně a hned podal přihlášku do Scény. Jako první mu byla přidělena role hraběte Loczynského ve hře J. Gajera "Walevská a Napoleon", kterou režíroval Josef Mergl v roce 1937. To bylo Scéně 11 let. Během války hrál pan Sedlák v operetě "Ostrov milování" a pustil se také do režie Wernerovy operety "Medvědí tanec". Po provedení této operety musel její režisér odjet na nucené práce do Německa. Ovšem už v prosinci 1945 tleskaly Libochovice inscenaci Viléma Wernera "Červený mlýn" v režii Lotara Sedláka.

Ve své obsáhlé kronice o této době L. Sedlák píše: "Tři vyprodané domy a spokojení diváci svědčí o tom, že existence Scény není vůbec ohrožena a

má naději pokračovat dále. Po velkém odchodu celých rodin do pohraničí k osídlení Sudet zůstalo ve Scéně 46 lidí. I to však stačilo. První svobodný konec roku oslavili členové libochovické Scény "Veselým Silvestrem" dne 31.12.1945 za režie Lotara Sedláka".

Následovala celá řada výborných inscenací, ve kterých pan Sedlák hrál /např. postavu tajemníka Sklenáře ve hře F. Götze "Soupeři" - režie A. Zelzulka, nebo za režijního vedení K. Vyskočila ve Šrámkově "Létu". V té době také sám několik inscenací režíroval: "Dnes večer přijde přítel" nebo "Srdce na uzdě".

V roce 1948 nastudoval L. Sedlák hru "13. v pátek, ale na jevišti už ji dovedl J. Urban, neboť její režisér už byl na nucené uhelné brigádě na Kladně.

Pak následovalo období, kdy po dlouhých obtížích sehnal pan Sedlák zaměstnání v porcelánce v Klášterci nad Ohří a později nastoupil na dobrovolnou brigádu do uranových dolů v Jáchymově. Bydlel však nadále v Klášterci a do Libochovic za rodinou dojížděl 1x týdně; rodina zase naopak přijížděla za ním na prázdniny. V Klášterci založil L. Sedlák se svými kamarády ochotnický spolek "Tyl". Hráli velice úspěšná představení v pohraničí. Jeho dcera, paní Zdena Hrbková, vzpomíná na prázdninová představení na sále i v přírodním divadle v zámeckém parku: "Myslím, že v dané době padesátých let a v době bez televize, byl tento soubor - soudím z návštěvnosti a z počtu repríz - velice úspěšný".

V červnu roku 1955 se vrátil Lotar Sedlák do Libochovic. Okamžitě se vrhl do další divadelní práce. Pod jeho režijním vedením vznikly opět

pozoruhodné inscenace: "Chudák manžel", "Veřejný nepřítel", "Medvěd", "Evženie Grandetová". V některých inscenacích hrála po jeho boku také jeho paní Zdena Sedláková. Kromě této práce věnoval se pan Sedlák i přípravám kabaretů a estrád. V roce 1956 je také znovu zvolen jednatelem Scény.

Pan Sedlák však brzy prokázal i další své nevšední schopnosti - a to především schopnosti malířské. Při estrádním pořadu "Pout u sv. Vavřince" dne 11.8.1956, ke kterému navrhl scénu i zhotovil dekorace, uspořádal velice zajímavou a zábavnou soutěž rychlomalířů, jíž se sám s úspěchem zúčastnil.

V srpnu 1957 se uskutečnil zájezd na Jiráskův Hronov. Zúčastnili se ho téměř všichni členové Scény. L. Sedlák ve své kronice píše: "Po návratu domů byla dne 4.9.1957 svolána členská schůze Scény, kde hlavním bodem programu byl referát o Jiráskově Hronovu a inscenacích jednotlivých souborů. Jiří Urban si připravil důkladný referát propracovaný po všech stránkách. Byl průběhem a jeho festivalovou atmosférou tak okouzlen, že prohlásil, že takový malý Hronov bychom mohli také uspořádat". S Lotarem Sedlákem toho večera hodně rokovali a zapojili do svých diskusí i A. Pilaře. Sešli se na separátní schůzce, kde nastínili nejnutnější přípravné práce. Vytvořili kostru přípravného výboru. Dne 8.1.1958 v režisérském sboru byl stanoven plán pro nastávající sezonu a pro historický I. ročník Libochovického divadelního léta 1958 byla vybrána inscenace K. Čapka "Věc Makropulos" - režie L. Sedlák, dále pak "Malostranská humoreska" - režie M. Gruntová. Pro nastávající sezonu, v níž mělo vzniknout tradiční

LDL, by se nejraději přihlásili režiséři všichni”.

Tak byla založena tradice libochovických přehlídek, která trvá nepřetržitě už 39 let. Pan Lotar Sedlák stál nejen u jejího zrodu, ale neúnavně pracoval pro její zachování a zkvalitňování, ať už jako herec, režisér, ale také obětavý organizátor, agitátor a scénograf. V roce 1970 byl navíc zvolen jednatelem Svazu českých ochotníků a touto funkcí byl řádně zaneprázdněn.

Připomeňme si alespoň několik nejzdařilejších inscenací pod kterými byl podepsán L. Sedlák jako režisér: “Plynové lampy”, “Děvčata z Broock Valey”, “Stromy umírají vstoje”, “Věra Lukášová”, “Dům v Montevideu”, “Výtečníci”, “Študáci a kantoři”, “Romance ve třech”. Jako výborný herec vytvořil celou řadu charakterních i komediálních rolí, ať už to byla role J. W. Emoleinse ve “Fyzicích”, nebo výborný výkon ve hře “Stromy umírají vstoje”. Divákům se vryl do paměti i jeho penzista Bedár v Hubáčově “Staré dobré kapele”.

Role Bedára byla poslední rolí tohoto muže, který byl po celou řadu let pilířem Scény, ale také všech kulturních událostí v našem městě. V lednu 1986 onemocněl a po delší těžké nemoci zemřel dne 5.12.1986 ve věku 78 let. Odešel téměř poslední z nejstarších členů scény. Mnoho z nich vyprovodil a řečnil při loučení s nimi. Se všemi se rozloučil nekrology na stránkách kroniky, kterou léta pečlivě vedl. Ať to byl mezi prvními V. Cimrman, který zemřel v r. 1946 ve věku 54 let, dále K. Vyskočil v roce 1957 ve věku 64 let, až po Jiřího Urbana, který zemřel v roce 1977.

V roce 1976 při oslavě 50 let Scény píše Lotar Sedlák v kronice: “Jirka Urban navrhoval, abychom

se zamysleli a zavzpomínali na naše zemřelé členy. V komentáři se mělo vzpomenout na role každého jednotlivě a promítnout fotografii “jak jsme je znali”. Vzpomeňme si však mí čtenáři - píše pan Sedlák - na každého jednotlivě, ve kterých rolích se nám zvláště líbil”.

Toto je psáno před 20 lety. Dávno nastoupila jiná generace. Ale na své vynikající členy a jejich práci nezapomíná. Jako projev lásky, obdivu a úcty byla jedna z cen, předávaných každoročně nejlepším souborům, nazvána jménem Lotara Sedláka...

*/Zpracováno podle podkladů
dodaných dcerou p. Sedláka pí. Hrbkovou/*

Odešel předčasně

Ve věku 54 let odešel koncem r. 1971 od rozdělané práce člověk, který velkou část svého života zasvětil divadlu a kultuře v Libochovicích vůbec. Pan **Bohumír Kroupa**, zástupce ředitele tehdejší ZDŠ v Libochovicích, byl významným organizátorem kulturních pořadů, uznávaný výtvarník, zakladatel a provozovatel loutkového divadla včetně loutkových postav.

Patřil mezi přední výtvarníky Scény Libochovice a byl za tuto práci několikrát vyhodnocen. Byl také výborným osvětlovačem s citem pro barvy.

Zhotovoval plakáty, pozvánky do divadla, na divadelní ples, organizoval výstavy. Kromě toho i ve škole zhotovil řadu pomůcek, nástěnek, zajišťoval výzdobu na vysoké úrovni. Až se člověk diví, jak to všechno mohl stihnout. Vždyť ještě pracoval jako výtvarník v Libochovických novinách a Libochovických nástěnných novinách. Proto i on má svoje místo mezi těmi, kteří se zasloužili o ochotnické divadlo v Libochovicích.

Začínal pod Hazmburkem

František Brabec

Pana Františka Brabce nemusíme v Libochovicích nikomu představovat. Stále usměvavý, ležérní, s potřebnou dávkou nadhledu. Málokdo je schopen uvěřit, že v letošním roce oslavuje své šestasedmdesátiny!

Nezasvěcení jen nevěřícně kroutí hlavou nad výčtem inscenací, které mají společného jmenovatele - jméno Františka Brabce u označení "režisér". Bylo jich celkem 31 a hrály se na Libochovickém divadelním létě od jeho III. ročníku v roce 1961, až do XXXIV. ročníku v roce 1991, tedy v rozmezí neuvěřitelných 31 let!

Pan František Brabec pochází z nedaleké obce Klapý. Tam také poprvé jako mladý chlapec poznal, co je to ochotnické divadlo. Jako člen dvou spolků - Lumír a Sokol - hrál v divadelních hrách, účinkoval při silvestrovských estrádách a protože byl dobrý muzikant, nemohl chybět ani při organizování her se zpěvy.

Za války, když se nesměly pořádat taneční zábavy, pořádala se divadelní představení v přírodě - pod Hazmburkem. Diváci se sjížděli z dalekého okolí a ochotníci si troufali dokonce i na operety.

V roce 1946 se Brabcovi přestěhovali do Libochovic a František se ihned angažoval ve Scéně. Prvním představením tehdy byla Čapkova "Matka", kde hrál ještě s K. Vyskočilem a pí. Millerovou. Často účinkoval také v operetách a estrádních vystoupeních s Jiřím Urbanem.

Na III. ročníku LDL připravoval režisér Lotar Sedlák hru "Předtucha". Během příprav však vážně onemocněl a na delší dobu musel svoji práci přerušit. František, který v představení hrál, se uvolil, že hru dotáhne do konce. Povedlo se a představení mělo veliký úspěch. Novopečený režisér se namlsal. Od té doby neproběhl ani jediný ročník LDL, aby na něm nebyl František jako režisér zastoupen: Host, Nebezpečný věk, Červené papuče, Osm žen, Kdo zachrání kovboje?, Zvonek, bible a svíčka... to je začátek řady inscenací pod jeho vedením. Na ty poslední se jistě všichni pamatujete: Lucerna, Strakonický dudák, Noc na Karlštejně.

Kdo nikdy nереžířoval, nepochopí, co práce, trpělivosti, společné vzájemnosti, radosti, ale i pocitu marnosti tato práce přináší. A kdo měl možnost pracovat s panem Františkem, jistě ocení pohodu a vzájemnou pospolitost při jeho zkouškách. Všechny problémy vždy řešil s úsměvem a se snahou spojit pár lidiček dohromady. Vyzout je z trampot všedního dne a obohatit je nejen o několik večerů divadelního představení, ale hlavně o ty krásné společně prožité večery zkoušek, příprav a debat. Jeho přáním bylo vždy plně si vzájemně vychutnat, jak si všichni na něco hrají se záměrem pobavení diváků a méně si připouštět starosti, jak se vytáhnout k laťce profesionálů. Přesto se několikrát dotknul mety nejvyšší. 2x v historii LDL

získal za svoji inscenaci nejvyšší ocenění - Putovní pohár. V roce 1964 to bylo za inscenaci Fyzikové / Dürrenmatt/ a o osmnáct let později za Hubačův Dům na nebesích, s vynikající Marií Gruntovou v hlavní roli. Několikrát se zúčastnil krajské přehlídky a s hrou Duel se dostal téměř až na Hronov. Takové úspěchy ho samozřejmě těšily. Ale více než ocenění kritiků byla pro něj pochvala diváků. Radost z povedené inscenace, z potlesku na otevřené scéně, z pohledu do sálu zaplněného do posledního místečka - tím se platí na ochotnickém divadle, a to byla také jeho hlavní a jediná odměna.

Dnes vzpomíná pan František Brabec s úsměvem na mnoho pěkných historek ze své ochotnické činnosti. Jedna z nich je zvláště úsměvná. To se hrála "Mirandolína" - historická hra, kde František hrál jednoho ze dvou šlechticů, kteří se na scéně utkají v souboji o lásku krásné Mirandolíny. Tehdy bylo zvykem vypůjčovat si kostýmy i rekvizity z Divadelní služby. František obdržel nádherný "pozlacený" kord. Bohužel si ho předem nevyzkoušel. V zápalu boje na jevišti chtěl tasit. Nešlo to. Zoufale vši silou zabral a ...šavle povolila v nýtech. Nádherným obloukem přeletěla přes první řady diváků a zabodla se v sále do okenního rámu. Nešťastný šlechtic třímal v ruce pouze rukojeť. Co počít, vždyť vzápětí má proklát sokovi hrud? Rukojetí to nezvládne! František neztratil rozvahu. Přistoupil na okraj rampy a požádal diváka v první řadě. "Karle, podej mi to!" S kouskem šavle bez rukojeti pak s přehledem souboj vyhrál!

Pan František vzpomíná i na spolupráci s těmi, bez kterých by divadlo dělat nemohl. Ať to byla celá řada výborných herců - pí. Slavatová, Veřtatová,

Gruntová, Šánová, Zůnová, Stránská, ing. Burdová, pan Sedlák, Procházka, ing. Kaspar, J. a O. Urbanovi, Frk, Holfeuer, Dlouhý a mnozí další. Dále pracovníci, zajišťující technickou spolupráci, především vynikající výtvarník a pracovník Barrandovských ateliérů Jan Mikula, výborný a zkušený zvukař Pavel Kvěch, profesionální maskér Josef Adamička, v neposlední řadě pak řada obětavých pracovníků TECHODu, v čele s osvětlovačem Janem Šánou.

Prvním kritikem /a gratulantem zároveň/ byla vždy paní Vlasta Brabcová, která nevynechala jeho jediné představení. Vždy byla obrněna trpělivostí, tolerantností a pochopením. Snad právě proto, že měl František tak dobré rodinné zázemí, mohl svému obrovskému koníčku věnovat podstatnou část svého života. Ochotnické divadlo se stalo součástí jeho života a nebyť problémů s budovou U tří lip, asi by v této práci pokračoval do dnešních dnů. K lásce k divadlu vedl i své děti, které se také občas objevovaly na jevišti a v současné době už je hrdý i na herecké výkony svého vnuka Ondry.

S pokorou a úctou se chce tomuto nenápadnému a přesto velkému člověku stisknou ruku. A upřímně poděkovat za tu poctivou, nezištnou a mravenčí práci, jíž velkou měrou přispěl k rozvoji i tradici amatérského divadla v Libochovicích.

Život plný pohádek

Anna Černá

Určitě ji všichni libochovičtí občané dobře znají - drobnou, nenápadnou, vesměs usměvavou paní, kterou jsme do nedávné doby mohli potkávat většinou v doprovodu svého manžela na některé z jejich obvyklých procházek. Životní pouť každého z nás jednou skončí. A tak před několika lety se uzavřela i životní cesta jejího manžela. Zůstala sama... Občas zaskočí děti, vnoučata, ale té samoty je přece jenom dost. Před očima se jí odvíjí její život. Dětství prožité v rodné Třebíči, kde se narodila jako druhorozená dcera, což ovlivnilo i její výchovu. Podobala se spíše výchově chlapce. Nevadilo jí to. Ráda vzpomíná, jak chodívala s tatínkem do lesa a jak si jednou jeden z lovců posteskl: "To je hrůza, já musím té holce pořád jenom vyprávět pohádky a pak nic neulovím...".

Pohádky. Ty malé Aničce učarovaly. Jaká byla její radost, když potom ve škole mohla hrát v dětském divadle! A jak jinak, samé chlapecké role: Jezulátko, kašpárka, prince, čerta.

Absolvovala obchodní školu v Třebíči a seznámila se zde se svým budoucím mužem. Šťastně přečkali válečné období, její nastávající dokončil

studia medicíny a byla svatba. A jak to bývá v pohádkách a často i v životě, žena následuje svého muže třeba i do pekla. Tak i mladí manželé Černých střídali jedno působiště za druhým, podle toho kde mladý lékař nacházel uplatnění. Po Frýdlantu následovala Česká Kamenice, potom Kamenický Šenov, pak přišly Lovosice a Libochovice. Tušili tehdy, že právě zde naleznou svůj pravý a jediný domov? Tehdy si mladá maminka dvou chlapců opět mohla občas zaskočit do pohádky - útulný sálek, malé jeviště a svět pimprlat si podmanily nejen ji, ale i manžela a syna. Po několika kouzelných letech však přišla pohroma - do sálku se přestěhovalo místní kino, které se v té době opravovalo a loutky se "prozatím" uložily na půdu. A jestli se neztratily, tak tam odpočívají dodnes... Že by konec pohádky? Paní Anna se jí nechtěla tak lehce vzdát. Po několika představeních, ve kterých sama hrála /Černá vlajka - režie J. Urban, dále Nebezpečný věk - režie F. Brabec/ se opět vrátila k pohádce. Nikoli už loutkové, ale k dětskému divadlu. Karafiátovi Broučci v roce 1967 měli veliký úspěch a tak potom následovaly pohádky jedna za druhou. Po celých 15 let byl každý ročník Libochovického divadelního léta obohacen dětským představením. A hrálo se nejen v rámci LDL, hrálo se pro školy i pro dospělé, pořádaly se zájezdy, jezdilo se na soutěžní přehlídky, ze kterých se vozívala i ta nejvyšší ocenění. A malí herci? Zeptejte se dnes Ludka Zentnera, Víti a Áji Vacinových, Lucky Francové, sourozenců Koulových nebo Stránských, Vlasty Vondráčkové, Hanky Krynerové, Ivy Hejnové, Jany Laubové, Mirky Hampové, všech tří bratrů Rosových, Petry Holfeuerové a mnoha a mnoha dalších na jejich zážitky! Zůstanou v nich určitě po celý život.

Když se paní Anny Černé zeptáte na její divadelní činnost, nejspíš vám přinese ukázat pečlivě vedené album fotografií, programů a plakátů. Defilují před vámi postavičky z Broučků, Černého klobouku, ze hry Jolana z VIII.B, Slunečné Helenky, Jak krtek ke kalhotkám přišel, O slunečné panence a deštovém panáčkovi, Deštík, O chudém královstvíčku a mnoha dalších.

Režisérka tu ocení herecký výkon, tam vzpomene působivé ztvárnění scény p. učitelem Kroupou či Lotarem Sedládkem, jindy zase pochválí hudební doprovod p. učitele Chrousta. Jenom na svoji úlohu jaksi zapomene. A jenom ten, kdo zná zákulisí amatérského divadla /a dětského zvláště/ ví, že každé představení musí mít především duši. Duši, která spojí všechny aspekty divadla v jeden celek. Duši, bez které by představení nevzniklo. Tou duší je režisér.

Kolik času věnovala paní Černá dětem se nedá vyčíslit, ale snad ani ne plně docenit. Tato skromná žena, očekávající za svou práci snad jen úsměv dětí, je spokojena tím, že se jí podařilo něco pěkného udělat pro radost dětem, ale hlavně, že se před jejími zraky jejím přičiněním rozvíjejí ve zdravé citově bohaté, kultivované lidi.

Veřejné ocenění takovýchto lidí je nutné a potřebné. Společnost by měla vědět o této mravenčí práci, rodiče by měli mít zájem o činnost svého dítěte v této estetické oblasti. Dnes daleko víc než dříve. Dnes, kdy technika obklopuje děti již natolik, že jednou - a ta doba nemusí být příliš daleko - by mohla tak zaplnit život dětí, že pro jakékoliv vnímání krásy, pro fantasmii, tvořivost, by nebylo místo.

Vzpomínky paní Máriačky

Marie Gruntová

Paní Máriačka ... Stačí vyslovit toto jméno a každý občan Libochovic ví, o koho se jedná, je to paní Marie Gruntová, která zastupuje v tomto povídání jednu z "komediantských" libochovic- kých rodin.

Tak, jak to bývalo u většiny pozdějších členů Scény, také paní Máriačka se zachytila drápkem u divadla už v obecné škole. Milovala hodiny náboženství, protože v jeho hodinách se nacvičovaly pohádky. Ta úplně první se jmenovala "Tři halíře" a Máriačka hrála - považte - konvalinku!

Pak jezdila do Loun, kde se učila kadeřnicí. Divadlo ji však přitahovalo dál a tak se stala členkou Scény. Její první vystoupení bylo v Götzově "Červeném mlýnu" - na to vzpomíná zvláště ráda. Tehdy se totiž blíže seznámila se svým budoucím mužem Oldřichem Gruntem. Také on byl vášnivým ochotníkem, stejně tak, jako jeho maminka, paní Venuše Gruntová, která v roce 1926 stála u zrodu divadelního spolku Scéna. A tak se často stávalo, že se na představení podílela celá rodina. V Libochovicích se v té době hrály hodně operety. Máriačka je milovala, chodila se dívat na zkoušky, strašně si přála umět zpívat. Byla štěstím bez sebe,

když dostala v jedné z nich roli a ráda uvěřila přesvědčování pana dirigenta Mrázka, že ji zpívat naučí. Představení tenkrát pořádali hasiči. Opereta se jmenovala Frajarečka a Máriačka dostala roli služky. Zvládla ji dobře, mluvené slovo bylo na jedničku. Ovšem za ten zpěv by se chtěla ještě dnes dodatečně všem divákům omluvit! Poté následovala celá řada rolí i roliček - pro svou drobnou postavu a veselou povahu to byly hlavně role veselé. Ale zpívat si už nikdy netroufla. Veliký kus práce odvedla i v zákulisí, ať už jako inspicientka nebo důležitá nápověda. Hrála hodně i se svým mužem v různých scénkách a estrádních výstupech. Její Oldřich byl totiž veselá kopa a navíc byl obdařen talentem pro vymýšlení různých estrádních skečů, veršovaných parodií a písniček. Vynikající byla třeba parodie na Divotvorný hrnec - Oldřichův Čochtan byl nezapomenutelný! Při těchto estrádních výstupech se v parodovaných postavách poznávala celá řada významných libochovických občanů. Všichni však to brali jako poctu, že je jim věnována pozornost, nikdy se nikdo neurazil, neozvaly se žádné výčitky.

Paní Máriačka byla vždycky ráda veselá, nezkazila žádnou legraci a často hrávala divadlo i v soukromém životě. Co by třeba neudělala pro to, aby se - ještě coby učnice - mohla scházet se svým Oldřichem? Nechala "umřít" vlastní babičku a šest neděl jezdila do učení v černém, jen aby vyšetřila volný den "pohřbu" pro svou lásku! Umíte si představit, co to dalo za starost, denně se ve vlaku převlékat, aby to doma neprasklo?

Když vznikla přehlídka Libochovické divadelní léto, začala se paní Máriačka zabývat i režijní prací.

Pro první ročník nastudovala s dospělými úspěšnou hru Malostranská humoreska. Následovala další zdařilá představení, převážně pro dětské publikum: Fripiri, Dvě Maryčky, Zlatá studna a další. Věrnou a stálou spolupracovnicí našla v paní Marii Veřtatové, ráda vzpomíná na spolupráci s Jiřím Urbanem, Lotarem Sedlákem, Františkem Brabcem a dalšími. A těch zážitků, ať už veselých nebo takových, při nichž naskakuje po těle husí kůže. To třeba tehdy, když se hrála Lucerna. Na jevišti stála Hanička s mlynářem, když tu se náhle uvolnilo v provazišti těžké železné táhlo a s hrozivým rachotem spadlo několik centimetrů vedle Haničky /pí. Chroustové/. Mária v nápořední budce jen bezmocně zavřela oči a bála se je otevřít... Huře to dopadlo při jedné z estrád, kdy ráhno opony během výstupu spadlo přímo na hlavu pana Jiřího Urbana. Ten se z toho dlouho vzpamatoval a diváci byli překvapeni, jak realisticky je výstup pojmán!

Od všech těch služiček, kuchařek či sousedek se pracovala paní Gruntová až k rolím hlavním a charakterním. Její práce byla oceněna mnoha cenami a uznáními. Ráda vzpomíná na roli Matky ve hře P. Hajného Domácí víno, za kterou dostala 1. cenu za ženský herecký výkon a především pak na hru J. Hubače "Dům na nebesích", ve které ztvárnila svoji životní roli, postavu Kláry. Plným právem obdržela za tuto roli 1. cenu za herecký výkon a především její zásluhou byla hra oceněna jako nejlepší na 25. ročníku LDL v roce 1982. Po tomto životním výkonu však přišla nehoda. Mária, která stále někam spěchala, jednoho dne upadla na náledí a zlomila si nohu. Zlomenina byla komplikovaná a na dlouhou dobu vyřadila paní

Gruntovou z veřejného dění. A tak se těšila alespoň hereckými úspěchy své dcery Vendulky, která působí v divadelním souboru Mácha v Litoměřicích a s hrdostí sledovala také první herecké pokusy svých dvou vnoučat.

Divadlo nepřestala milovat. Dalo jí v životě mnoho - setkala se s mnoha milými a vzácnými lidmi, kteří ji - tenkrát mladou a nezkušenou ochotně přijali mezi sebe a velice ji duševně posílili. S láskou vzpomíná na pí. učitelku Millerovou, pana Millera, ředitele školy Svobodu, pana Rulfa či paní Slavatovou. Divadlo jí přidalo na sebevědomí i na vzdělání, cítila se obohacena každým představením. Chodila na zkoušky, přestože třeba nehrála, měla prostě potřebu být u toho. Byly to mnohdy těžké dny, ale lidé k sobě měli blíž, vzájemně si pomáhali a nikdo nikomu nezáviděl.

"Vzpomínky na chvíle prožité s ochotnickým divadlem jsou pro mne těmi nejkrásnějšími. Nesu si je životem jako vzácné mince" - končí své vyprávění paní Mária.

Z Krkonoš do Libochovic

Dana Stránská

Paní Dana Stránská prožívala své dětství a rané mládí v malé podkrkonošské vsi Mladé Buky u Svobody n. Úpou. V české dvojtřídce tam zažívala první hřejivé pocity z veřejných vystoupení. Později se stala žákyní obecné školy ve Velkých Svatoňovicích, kde ji ovanulo ovzduší plné lásky k rodným horám i k velkým rodákům - Karlu a Josefu Čapkovým. S nadšením se zúčastňovala nejrůznějších besídek, kde recitovala a zpívala.

S láskou vzpomíná na svoji první divadelní roli - byl jí trpaslík Šmudla v pohádce o Sněhurce. Doslova ji fascinovalo nadšení, s jakým se po válce začal rozvíjet společenský život a poznávala, jak důležité místo v životě lidí si udrželo ochotnické divadlo. Dodnes dokáže paní Dana bravurně odrecitovat úryvky z recitačních pásem J. Wolkera, E. F. Buriana apod. Ty nejkrásnější vzpomínky se však váží k činnosti v divadelním souboru Jirásek ve Vel. Svatoňovicích, který vedl obětavý a zánícený režisér pan Karel Jonáš. Zahrála si tehdy v pohádce Středem země do Afriky, v hrách: Maryša, Domov je u nás, Otec Kondelík a ženich Vejvara, Hadrián z Římsů, ve hře ve verších Ženichové. K té se váže veselá historka: ..jeviště je v pološeru, ženich leží v

rakvi, druhý ho hlídá, odbíjí půlnoc ... Nic, dlouhatánská pauza. Dana se za kulisou díví: "Co se děje? Který blbec tam má být?" Ten "blbec" byla v tomto případě ona. Přiletěla k rakvi, sklání se nad ženichem a prosí: "Co mám říkat?" - "To bys chtěla vědět, vid" ozvalo se z rakve. Byla to odplata za podobný kanadský žertík. Ale i to patří k divadlu, to jsou ty perličky, na které se s láskou vzpomíná celý život.

V roce 1953 zavál osud paní Stránskou do Libochovic, to už měla manžela a tři děti. Náhoda ji nasměrovala do kanceláře Uhelných skladů, kde se stal jejím kolegou pan Jiří Urban, nadšený divadelník a režisér. A tak není divu, že už v roce 1954 objevuje paní Dana libochovická divadelní prkna, a to v operetě Teče voda proti vodě. Režisér byl s jejím výkonem očividně spokojen a tak další role na sebe nenechaly dlouho čekat. Přijala i nabídky režisérů L. Sedláka i F. Brabce. Výčet her, na kterých se podílela, by byl opravdu hodně dlouhý. Nejraději vzpomíná na hry Stromy umírají vstojе, Osm žen, Študáci a kantoři, Výtečníci. Nezištně pomáhala paní Dana i jako maskérka a tak mnohdy jen tak tak stíhala svůj výstup. Jednou měla na scéně ohromné "okno". Kolegové Studnička a Zůnová chvíli čekali na její repliku. Nedočkali se, pokračovali tedy ve svých textech dál. Náhle si Dana vzpomněla - přece se neošidí o tak pěkný výstup! A vychrlila svůj text dodatečně. Kolegům nezbyvalo, než opakovat to, co už bylo jednou řečeno. Mezi diváky pak dlouho přetrvával názor, že to tenkrát ti dva /Studnička a Zůnová/ pořádně popletli.

Krásné chvíle prožila paní Stránská i při

různých zájezdech, kterých pořádala Scéna celou řadu. Snad nejvíce legrace zažili ochotníci při zájezdu do jihočeské Blatné. Na radnici se tam zapletli dokonce mezi svatebčany právě probíhající dvojsvatby, z čehož vznikla celá řada veselých situací. Vrcholem všeho však bylo, když se po teplé noci u otevřeného okna probudila a u postele jí visel živý úhoř!

Láska k divadlu přešla i na Daniny dcery a vnuky. S dcerami Danou a Irenou dokonce účinkovala v několika představeních. Radost jí dělají i vnuci. Zejména Jakub nechybí v žádném dětském představení. Však také paní Dana ochotně přiložila ruku k dílu, když bylo třeba pomoci při práci s dětmi.

Dana Stránská vždycky ráda četla, recitovala, od toho se později odvinula láska k divadlu. Byla šťastná, že ji ochotníci v Libochovicích mezi sebe dobře přijali a divadlem doslova žila. Naštěstí našla plné pochopení u manžela, kterému na oplátku tolerovala jeho zájem o fotbal. A tak doma často slyšela laškovně: "Ty moje divadelnice, měla sis vzít truhláře, když máš tak ráda ta prkna". Ano, ochotnické divadlo bylo, je a bude jejím prvním i posledním zájmem. Zájmem, který jí vždy dával pocit seberealizace a sounáležitosti. Vždyť těch pár lidiček spokojených daným představením bylo bohatší nejen o jeden večer divadelního představení, ale především o stovku společných večerů, které vlastnímu představení předcházely. K jevišti totiž patří i kouzlo zkoušek a zákulisí. A tam se tak rád člověk odpoutá od všedních starostí a život se stává krásnějším, radostnějším a bohatším.

Hlas který podmaňoval publikum

Ing. Vladislav Kaspar

Ing. Vladislav Kaspar se narodil 27.7.1933 v Prostějově. Obecnou školu navštěvoval v Černé Hoře u Blanska, odtud vždy pramenila jakási potřeba se hlásit k venkovským klukům i v pozdějším věku. Na měš-

ťanskou školu nastoupil do Znojma, ale gymnázium už vystudoval v místě svého narození, tedy v rodném Prostějově.

Poté nastoupil na agronomickou fakultu zemědělské školy v Brně, kterou úspěšně ukončil v roce 1957, kdy se také oženil se svou kolegyní na studiích, s ing. Hanou Kasparovou. Za svým budoucím zaměstnáním nastoupili oba manželé na litoměřický okres. Vladislav jako agronom do JZD Lukov u Úštěku. Po roce nastoupil ve Šlechtitelské stanici ve Vrbičanech, kde pracoval jako zootechnik. Záhy přechází jako šlechtitelský referent na ředitelství Šlechtitelské stanice v Doksanech, kde pracuje do roku 1971. Vzhledem k tomu, že v roce 1968 vstoupil do strany a působil zároveň jako předseda odborů na šlechtitelské stanici, byl nejdříve v roce 1970 vyloučen ze strany a posléze v roce 1971 nucen "odejít" na Šlechtitelskou stanici

do Libochovic, neboť tvrdě vystoupil proti vstupu sovětských vojsk.

Zhruba po dvou letech je přeřazen na Šlechtitelskou stanici Loucká jako šlechtitel vojtěšky /v této oblasti byl Vl. Kaspar považován za špičkového odborníka v republice/.

V roce 1980 dochází k reorganizaci šlecht. stanic a ing. Kaspar se vrací do Libochovic, kde nadále pracuje v oblasti šlechtění vojtěšky až do svého odchodu do důchodu. Těšil se na něj velice, často hovořil, ale zároveň i svými skutky nás přesvědčoval o tom, že si zvelebí své důchodcovské hnízdečko v Chodounech / domek po rodičích jeho manželky/. Bohužel podlehl zákeřné chorobě v roce 1994.

Toto je velice zkratkovité curriculum vitae jeho občanského života. Nyní se vydáme po stopách jeho životní vášně, tedy divadla.

Divadlo Vlad. Kaspar miloval a věnoval mu moře času. Učarovala mu vůně divadelních šminek, závěsů a prken. Jeho velice krásný znělý hlas dokázal podmaňovat publikum.

Poprvé se představil veřejnosti v revuální komedii maďarského autora J. Erdödyho Červené papuče. Hru režíroval Fr. Brabec a byla uvedena v rámci LDL v roce 1963. Vladislav dostal jednu z hlavních rolí a jeho premiéra byla triumfální. Hra měla úspěch nejen kvůli tomu, že sama o sobě byla značně divácká, ale především proto, že najednou stál na prknech herec, který přesvědčil diváky o svém talentu.

Přesvědčoval je pak i nadále v dalších hrách jako v r. 1964 ve hře A. Casony Stromy umírají vstoje, 1966 - F. D. Gilroy, Kdo zachrání kovboje, 1967 - John van Druten, Zvonek, bible a svíčka, v roce 1972

ve hře Vl. Vančury Josefína a v roce 1973 M. Bajdžijeva Duel, která jej v Libochovicích nejvíc proslavila. V recenzi Jiřího Beneše tehdejšího poradce 4. krajské přehlídky v Žatci se psalo, cituji:

“Milé překvapení přehlídky - představení velmi kultivované v režijní, scénografické i herecké složce, v němž většinou úspěšné hledání jevištní pravdy udržuje hlediště v silném napětí”. Škoda, že se libochovičtí s touto hrou nedostali na Jiráskův Hronov.

Následovala další představení. V roce 1974 hra Leonharda Huizinga Žádné zprávy od táty, v roce 1975 hra N. Matukovského Amnestie. V roce 1976 hrál ve hře Fr. Hrubína Křišťálová noc, ke které se vrátil ve stejné postavě /Struna/, ale v jiném souboru, jako host v roce 1984 v Roudnici n. L.

V roce 1977 hrál ve hře M. Mihury Maribel a podivná rodina. Pak až do roku 1982 stagnoval. V tomto roce hrál v nejúspěšnějším představení libochovických ochotníků, a to ve hře J. Hubače Dům na nebesích. Libochovičtí s touto hrou suveréně zvítězili na LDL.

V roce 1984 sehrál zajímavou postavu Leoše Jermana ve hře Vl. Párala - Miloše Horanského a Vojtěcha Rona Generální zázrak. Hru jsem osobně režíroval a poznal jsem tak pak svého budoucího nejlepšího přítele.

Vl. Kaspar hrál i v další mé režírované hře, a to postavu leutnanta ve hře B. Hrabala - V. Nývltův Ostře sledované vlaky. U “Scény” Vl. Kaspar končil ve hře A. Jiráka Lucerna v režii Fr. Brabce. Jeho nejlepší role jej teprve čekaly, ale to je jiná kapitola. Kapitola, která se dá nazvat Rádobydivadlo Klapý.

L. Valeš

“Divadlo je neodmyslitelná součást mého života”

říká ve svém vyznání člověk, který amatérskému divadlu propadl doslova tak, jako jiní propadají drogám. Jeho jméno je neoddělitelně spjato se současným vývojem divadelní činnosti, a to nejen v Libochovicích. Jeho jméno zní - jak již mnozí ze

čtenářů tuší - **Ladislav Valeš**.

Přistěhoval se do Libochovic v roce 1981 a začal se pomalu rozhlížet po zdejší kulturní činnosti. Měl k ní vždycky blízko. Už jako student střední vojenské spojařské školy se pravidelně zúčastňoval armádní soutěže umělecké tvořivosti. V kategorii “Divadlo poezie” zvítězil se svojí skupinou 2x v národním kole. Na svém prvním pracovišti - odborném učilišti ve Varnsdorfu, se projevil nejen jako režisér, ale zároveň jako autor, když se svými svěřenci a kolegy nastudoval představení, které sám napsal podle povídek B. Hrabala. Opět se dostavil úspěch v podobě 1. místa v celostátní soutěži odborných učilišť.

V Libochovicích brzy zjistil, že zde existuje dobře prosperující divadelní soubor a nabídl mu své služby. Režisér Fr. Brabec mu přidělil roli mladého lékaře ve hře Mirko Stiebra “Báječní

milenci potřebují čas". Láda roli přijal, ale cítil se nevytížený. Vymýšlel si proto různé lotroviny, kterými obšťastňoval své spoluherce. Sám dnes sebekriticky přiznává, že byl neukázněný, rušivý element, kterého by nyní ve svém souboru netoleroval. Vžijte se třeba do situace Nadi Jáskové - Hladíkové, která v roli zdravotní sestřičky dávala svému pacientovi /L. Sedlák/ pod přikrývkou skleněnou nádobu, tzv. "bažanta". První šok při premiéře prožila, když bažanta po chvíli vyjmula skutečně naplněného žlutavou tekutinou. A když se z něj po podání do zákulisí Láda Valeš s chutí napil, nebyla schopná pokračovat v naučeném textu. Jen tvrdošíjně opakovala slova, která se ovšem nedají reprodukovat. Dlouho jí trvalo, než uvěřila, že je uvnitř docela obyčejné pivo. Představení pokračovalo zdárně dál. Naďa v ordinaci nabídla židli dalšímu pacientovi /Mirek Holfeuer/. Židle však - jako živá - couvla náhle zpět. Naďa tušíc další taškařici, zabrala za židli znovu a poněkud prudčeji. Vlasec, který židli držel, prasknul a - židle letěla do protějšího portálu...

Láda se prostě jako prostý herec nudil. A tak se pustil do režie sám. A hned si vzal nelehký oříšek: "Generální zázrak", dramatisaci románu V. Párala. Nastala práce, při které se nikdo z účinkujících nenudil; práce neobyčejně dynamická, náročná na text, na pohyb, na čas. Několik dnů před premiérou shlédl soubor totéž představení v podání herců kladenského divadla. Po návratu naházeli členové souboru svému režisérovi scénáře k nohám: "Tohle přece nemůžeme nikdy zvládnout". Láda Valeš má však jeden ohromný dar. Dokáže lidi přesvědčit, zapálit je pro věc. Přesvědčil tehdy i své ovečky,

představení bylo dokončeno. Do povědomí libochovických diváků přešel nový, mladý režisér a spolu s ním nové, moderní, autorské divadlo.

Soubor se s "Generálním zázrakem" úspěšně zúčastnil opět po mnoha letech krajské přehlídky a hned zde získal několik ocenění. S menším pochopením a rozporuplně bylo však představení přijato domácími diváky. Někteří byli nadšeni, jiní zklamáni. A nutno přiznat, že těchto druhých bylo víc. Tradiční způsob divadla byl přece jenom v Libochovicích po léta zabydlený, lidé mu rozuměli. Ale takovéto experimenty?

Také porota měla námitky. A navíc přišel zákaz "shora": Představení je ideologicky nevhodné! Mladý režisér vzdoroval, jak jen to šlo. Přesvědčoval ideologické pracovníky, hádal se s porotci. A tvrdošíjně pokračoval v práci. Brzy vzniklo další představení, Hrabalovy "Ostre sledované vlaky". Situace se opakovala - úspěch na krajské přehlídce a nepochopení domácích diváků. Proti nezvyklé a příliš intenzivní práci souboru se postavilo i tehdejší vedení závodního klubu ROH, které obvinilo režiséra m. j. za nedodržování řádu závodního klubu a omezování činnosti dalších klubových aktivit. Rozpory vyvrcholily v roce 1985, kdy po nevybíravé kritice práce stávajícího DS Scéna, vedení závodního klubu i některých jednotlivců ze strany L. Valeše rozhodlo vedení scény o vyloučení mladého režiséra ze svých řad...

Láda však bez divadla nemohl žít. Hned po roce 1986 založil nový soubor Rádobydivadlo v Klapém. A zahájil s jeho členy neobyčejně intenzivní práci. Za 10 let své činnosti si Rádobydivadlo získalo značné renomé mezi divadelními ochotníky v celé

republice. Zúčastňuje se všech národních přehlídek a reprezentuje často naši republiku i v zahraničí. A jeho režisér? Je to pro něj veliká satisfakce. Úspěchy, které sliboval Scéně, se dostavily, ovšem s jiným souborem. Jako Libochovičákovi mu však přesto kousek místa v srdci pro Scénu zbylo. Horké hlavy vychladly na obou stranách a tak se Láda stal opět nejen členem Scény, ale dokonce jejím předsedou. Nezištně a obětavě už 3. rokem organizuje tradiční Libochovické divadelní léto, jehož úroveň rok od roku stoupá. Nevzdává se ani myšlenky na spolupráci režijní. A to je moc dobře, vždyť velké problémy, které vznikly Libochovickému souboru nejen vlivem generační krize, ale i ztrátou zázemí /uzavřením kulturního zařízení/ by mohly časem vést k zániku té ohromné divadelní tradice. "K tomu nesmí dojít" říká dnes předseda Scény a intenzivně se snaží vyřešit problém jak skloubit práci s oběma soubory. Nechce totiž nic dělat polovičatě. Tak jak je náročný ke svým kolegům - hercům, tak, jak je náročný i sám k sobě. Nerad otrocky přejímá divadelní texty. Fascinuje ho tvůrčí činnost, proto píše sám předlohy svých představení, jimiž se snaží působit na emoce diváků. Je šťastný, když se mu to daří.

Pro Ládu Valeše je divadlo skutečnou drogou. Drogou, která mu mnoho dala, ale také mnoho vzala... Ale Láda je paličák, ten to nevzdá!

Kouzelníci v zákulisí

O úspěchu či neúspěchu divadelního představení nerozhodují vždy jen herci, ale často i mnoho těch "neviditelných" tvůrců inscenací, kteří jsou schováni za osvětlovacími pulty, za zvukovými ovládacími panely, anebo jen v zákulisí čekají, aby přiložili ruku k dílu, bude-li to potřeba. Takovýchto obětavců se našlo v Libochovicích během těch 70. let celá řada. Říkalo se jim prostě TECHOD, což byla zkratka pro technický odbor Scény. Pod rukama těchto "kouzelníků" se naše jeviště měnilo tu v rozkvetlou zahradu, tu v les, náhle zde vyrostla pěkná chata, mlýnská světnice nebo zámecká komnata. A když se to vše umocnilo vhodným nasvícením a emotivní hudbou, vznikala dokonalý estetický zážitek.

Mezi výborné výtvarníky Scény patřil především pan Alois Pilař, Bohumír Kroupa, Lotar Sedlák, paní Věra Neudertová a v neposlední řadě i externí spolupracovník Jan Mikula.

Pod šikovnýma rukama pánů Jana Kalouše, Františka Neuderta, Korouse, Laina, dále pánů Antonína Dlouhého, Jana Šány, Petra Vyšaty, bratrů Marešových vznikaly nejen kulisy a rekvizity, ale každoročně i náročná konstrukce hlediště, která se stavěla z mnoha desítek dřevěných praktikáblů.

O tom, jaká kouzla se dají vytvářet pomocí světla, by nám mohl vyprávět především pan Jan Šána, který převzal žezlo osvětlovače od p. Františka Kabáta a obětavě ho třímá dodnes. O divadelní muzice by určitě zasvěceně pohovořil p. učitel Milan Elman, který se se svými muzikanty podílel na vzniku působivé hudby ke klasickým hrám -

Lucerně, Strakonickému dudákovi a také k pohádce Čarodějný bál. Pan Pavel Kvěch byl neobyčejně šikovným zvukařem. Dokázal vytvořit dokonalou iluzi charakteristických zvuků a tónů a profesionálním způsobem ovládal zvukovou techniku.

Škoda jen, že o všem tomto dění můžeme psát v minulém čase. Pravda, několik těch šikovných a obětavých lidí už není mezi námi. Jistě by se však opět někteří našli. Ale je těžké "vařit bez plotny". A tak nám všem, kteří máme divadlo a svoji Scénu rádi, nezbyvá, než se se smutkem v duši dívat na to, jak náš bývalý stánek kultury, ve kterém jsme prožili tolik příjemných i horkých chvil, chátrá ...

V divadle se sice dá improvizovat, ale není to ono. Tak nezbyvá než čekat a věřit, že se na odpovídajících místech najdou lidé, kteří se zasadí o to, aby byl v Libochovicích opět důstojný prostor k provozování nejen divadelní činnosti.

Zatím nezbyvá nic jiného, než popřát Scéně do dalšího období "ZLOMTE VAZ"!

Libochovické divadelní léto

Řekne-li se Libochovice, potom se každému člověku, který zná toto krásné, městečko na řece Ohři, může vybavit něco jiného. Může to být zámek, který je dominantou města, může to být nejznámější osobnost - vědec evropského formátu Jan Evangelista Purkyně, ale může to být i divadelní festival Libochovické divadelní léto. I když v současné době nelze hovořit o zlatých časech ochotnického divadla ve městě - sál u Tří lip, který byl domovem tohoto festivalu je navždy uzavřen, přesto se nepřerušila kontinuita této významné kulturní tradice a v letošním roce probíhá již 39. ročník Libochovického divadelního léta. Přehlídka, která se zapsala navždy do povědomí ochotníků celé naší vlasti. V toku uplynulých ročníků se na prknech scény představily soubory nejen ze Severočeského, ale téměř všech krajů včetně Prahy.

Hraje se v posledních letech v kulturním sále moderního domova důchodců, který poskytl svoje pohostinství těm, kteří propadli amatérskému divadlu.

Podívejme se nyní trochu zpět, jak to vlastně před čtyřiceti lety bylo. Založit tradici divadelních přehlídek, to byla myšlenka a přání významného kulturního pracovníka, řídícího učitele Karla Vyskočila, předsedy a dramaturga Scény. On sám se však naplnění tohoto přání nedočkal - zemřel v dubnu roku 1957. V srpnu téhož roku se divadelník Jiří Urban vrátil z Hronova s přesvědčením, že nastal čas, aby se v Libochovicích uskutečnil v příštím roce 1. ročník Libochovického divadelního léta. Přidali se k němu Lotar Sedlák, Alois Pilař a dále se

povedlo pro naplnění myšlenky získat řadu nadšenců, kteří se zasloužili o uvedení divadelního festivalu v život.

8. června 1958 ve 14.30 bylo na zámecké zahradě slavnostně zahájeno I. Libochovické divadelní léto. Celé město bylo čisté, vyhrávala 30ti členná vojenská hudba z Litoměřic, zpívalo pěvecké sdružení Dvořák Libochovice. Do organizace a přípravy bylo zapojeno 35 lidí v osmi odborech /organizační, vítací, propagační.../ byl vydáván barevný Zpravodaj LDL, obsahující recenze představení, aktuality /redigoval J. Růžička/, tisk zajišťoval Antonín Dlouhý, výtvarnou stránku Bohumír Kroupa.

Nadšení ochotníků neznalo hranic, takže při II. ročníku byla pořádána divadelní škola, kde přednášeli např. Karel Šálek /výtvarník/, Dr. Rektorisová /AMU/, Karel Texel /režisér Praha/, Z. Buchvaldek /divadlo Most/. Do historie ochotnického festivalu se kromě již zmíněných zapsala řada dalších obětavých lidí, bez nichž by tato vzácná tradice nemohla vzniknout. Připomeňme proto Františka Brabce /předseda Scény 1962 - 1992, režisér 31 inscenací/, Bohumíra Kroupu, nádherného výtvarníka, který založil a provozoval loutkové divadlo, byl výtvarník Scény, pracoval v Libochovických novinách; Annu Černou, která pracovala jednak v loutkovém divadle s manželem MUDr. F. Černým a režírovala 14 dětských představení.

Karel Vyskočil významný kulturní pracovník ve městě, otec myšlenky tohoto festivalu, režisér, dramaturg i herec. Svým nezapomenutelným dr. Galénem se symbolicky loučí nejen s milovaným

divadlem, ale se životem vůbec.

Lotar Sedlák spoluzakladatel divadelního festivalu, výborný výtvarník, herec, režíroval na 10 představení, ze starší generace to byli dále Josef Miller, Jan Prošek, Alois Pilař, spoluzakladatel LDL, herec, režisér, předseda Scény, odborník v látkové dekoraci. Jiří Urban spoluzakladatel Scény, herec, režisér.

Nelze vynechat Marii Gruntovou, vynikající herečku, režisérku a výbornou herečku a obětavou pracovníci organizačního výboru LDL pí. Blaženu Šánovou. Z mladší generace připomeňme ing. V. Kaspara, Roberta Klingenbecka, Ladislava Valeše /současný prezident Scény, režisér/, ing. A. Burdovou, byli to i Jaromír a Jan Holfeuerové, manželé Frkovi, ing. J. Matoušková a řada dalších.

Úspěchy Scény na Libochovickém divadelním létě

I. ročník 8.5 - 15.6. 1958 (12 představení)

Pro tento ročník nastudovala Marie Gruntová inscenaci F. Götze - Malostranská humoreska, Lotar Sedlák hru Chudák manžel od Moliéra a Věc Makropulos K. Čapka

II. ročník 6.6. - 27.6. 1959 (8 představení a 1 pohádka)

7.6. odhalení pamětní desky spisovateli a dramatikovi E. A. Hruškovi /Kaplířova ulice č. p. 200/

6.6. uvedla Scéna estrádní pásmo na zámeckém nádvoří pod názvem "Na vlnách Oharky" J. Urban nastudoval Pavlíčkovu Černou vlajku, která

získalo 2. místo v hodnocení souborů

20.6. divadelní karneval se konal na zámeckém nádvoří

III. ročník 8.5. - 4.6. 1960 (9 představení)

František Brabec režíroval Předtuchu M. Pujmanové, která získala 3. místo

IV. ročník 8.5. - 4.6. 1961 (13 představení a 3 pohádky)

Scéna se prezentovala hrou L. Aškénázyho - Host /režie F. Brabec/ a V. Blažka Příliš štědrý večer /režie L. Sedlák/

Cenu za režii obdržel F. Brabec, za scénu L. Sedlák. V hodnocení Host získal 3. místo

V. ročník 7.5. - 23.6. 1962 (16 představení a 1 pohádka)

B. Březovský - Nebezpečný věk /F. Brabec/, J. Mlejnek - Červená záplata /M. Gruntová/ a R. Nash /L. Sedlák/ jsou názvy inscenací v provedení Scény. Cenu za scénu obdržel L. Sedlák a v souborech 3. místo pro Nebezpečný věk

VI. ročník 18.5. - 6.7. 1963 (15 + 1 představení)
Fripiri od S. Lichého si připravila M. Gruntová a Červené papuče J. Ordödyho F. Brabec

3. cenu za mužskou hereckou roli dostal ing. V. Kaspar za postavu Šarkána v Červených papučích. Za zmínku stojí, že tento ročník shlédlo 4 946 diváků !!!

VII. ročník 16.5 - 5.7. 1964 (13 + 1 představení)
Stromy umírají vstojce A. Casanovy v režii L. Sedláka a Fyzikové F. Dürremetta v režii F. Brabce.

Dosud největší úspěch: 1. místo získala Scéna Libochovice za hru F. Dürrematta - Fyzikové v režii Františka Brabce

VIII. ročník 16.5. - 26.6. 1965 (10 + 1 představení)

Osm žen R. Tomase, režie F. Brabec

Zvláštní cena poroty Scéna Libochovice - Osm žen. 3. cenu za scénu obdržel L. Sedlák a 3. cenu za ženskou hereckou roli Dana Stránská

IX. ročník 14.5. - 25.6. 1966 (11 + 1 představení)
Kdo zachrání kovboje? režíroval F. Brabec hru autora F.D. Girloye

Hra získala cenu poroty a navíc 2. místo za ženský herecký výkon dostala M. Veřtatová

X. ročník 13.5. - 24.6. 1967 (11 + 3 představení)
J. V. Drüten - Zvonek, bible a svíčka, režie F. Brabec. Jako čestný host se zúčastnil herec Bedřich Prokoš, který zasedal v porotě. Soubor obdržel 3. cenu, 1. místo za scénu si odnesl Bohumír Kroupa a Laděna Králová 2. místo za ženský herecký výkon

XI. ročník 9.5. - 22.6. 1968 (12 + 1 představení)
Karafiátovy Broučky režírovala Anna Černá a Veřejného žalobce F. Hochwaldera F. Brabec
3. místo za režii získal F. Brabec, za scénu také 3. B. Kroupa a za mimořádný herecký výkon A. Pilař /postava Herona/

XII. LDL 10.5. - 20.6. 1969 (11 + 3 představení)
Manzari - Naše drahé děti /F. Brabec - režie/ Götz-Dům v Montevideu /L. Sedlák/, Z. Skořepa - Šípková Růženka /A. Černá/
Scéna Libochovice 3. cenu za soubory (Naše drahé děti), čestné uznání A. Černá

XIII. LDL 9.5. - 12.6. 1970 (10 + 2 představení)
F. Dostál - Výtečníci /L. Sedlák/ a V. Werner - Právo na hřích /F. Brabec/

Výtečníci získali Cenu diváka a B. Kroupa stejné místo za scénu v téže hře. Diváků - 4.000

XIV. LDL 8.5. - 18.6. 1971 (11 + 3 představení)
Pohádku režírovala A. Černá - Lotras Buriburda /S.

Tvarůžek/, L. Sedlák Študáci a kantoři J. Žáka a F. Brabec: Lišky, doboru noc od I. Rusňáka

Lišky dobrou noc byly v hodnocení souborů třetí
XV. LDL 8.5. - 16.6. 1972 (12 + 2 představení)
Pohádku Jolana a VIII.B nastudovala A. Černá, F. Brabec Vančurovu Josefinu

3. místo za scénu Josefiny dostal L. Sedlák a stejné ohodnocení M. Gruntová za roli Smrčkové. V dětské přehlídce zvítězila Jolana a VIII.B

XVI. LDL 8.5. - 15.6. 1973 (11 + 2 představení)
A. Arbuzov - Romance ve třech /L. Sedlák/, M. Bajdžijev - Duel /F. Brabec/ a J. Sypal - Jak děti zachránily svět /A. Černá/

Duel obsadil v hodnocení souborů 2. místo, kromě toho získal cenu poroty, cenu diváka. Dětské představení zvítězilo.

XVII. LDL 8.5. - 14.6. 1974 (11 + 5 představení)
R. Klingenberg režíroval hru L. Huizinga - Žádné zprávy od táty, F. Brabec režíroval hru O. Zahradníka - Sólo pro bicí hodiny a A. Černá pohádku Slunečná Helenka

Ing. Kaspar dostal 3. cenu za herecký výkon ve hře Žádné zprávy od táty.

XVIII. LDL 7.5. - 13.6. 1975 (11 + 6 představení)
Amnestii M. Matukovského připravil F. Brabec a A. Černá pohádku Zlatá brána

XIX. ročník 7.5. - 18.6. 1976 (10 + 5 představení)
F. Hrubín - Křišťálová noc v režii F. Brabce a pohádka Stříbrná studánka v režii A. Černé
Scéna Libochovice získala 2. místa za obě představení

XX. LDL 12.5. - 17.6. 1977 (11 + 3 představení)
Ph Mr. Jaromír Procházka režijně debutoval Víkendem uprostřed týdne od J. Otčenáška a 2.

představení nastudoval F. Brabec. Byla to Maribel a podivná rodina M. Mihury

XXI. LDL 11.5. 13.6. 1978 (11 + 4 představení)
Kytice pro panenku Vojtěcha Trapla připravil F. Brabec. Inscenace získala cenu diváka režisér 3. cenu za režii a 1. cenu za scénu Jan Mikula. Jak krtek ke kalhotkám přišel v nastudování A. Černé získal cenu za režii.

XXII. LDL 11.5. - 15.6. 1979 (9 + 4 představení)
Pavel Hajný - Domácí víno /režie F. Brabec/ získal cenu diváka a M. Gruntová dostala 1. cenu za herecký výkon. F. Brabec navíc obdržel cenu ředitele Sklo Union. V dětské části paní Černá byla 1. s pohádkou O slunečné panence a deštovém panáčku

XXIII. LDL 9.5. - 13.6. 1980 (8 + 2 představení)
Cenu ředitele závodu dostal F. Brabec za dlouholetou režijní a organizační práci, 2. cenu dostal TECHOD (technický odbor) a Antonín Dlouhý 3. cenu za herecký výkon a to vše za Poslední prázdniny M. Stiebera

16.10. - 25.10. se konala v sále U tří lip krajská přehlídka amatérských souborů
Antonín Dlouhý získal 3. cenu za herecký výkon, stejně jako Václava Ščučková. Techod byl opět 2. To vše za poslední prázdniny.

XXIV. LDL 8.5. - 12.6. 1981 (10 + 4 představení)
Daň zraní v režii F. Brabce přinesla 2. místo Techod Libochovice za scénu a ing. A. Burdové za herecký výkon. Deštík je název pohádky, kterou připravila A. Černá

XXV. LDL 5.5. - 11.6. 1982 (10 + 4 představení)
Již podruhé za 25 ročníků divadelního festivalu se podařilo F. Brabcovi získat putovní pohár a 1.místo.

Bylo to za hru J. Hubače - Dům na nebesích. Marie Gruntová byla 1. v hereckých výkonech žen a za scénu získal J. Mikula 2. místo

XXVI. LDL 4.5. - 10.6. 1983 (10 + 5 představení)
Scéna Libochovice uvedla hru M. Stiebera - Báječní milenci potřebují čas v režii F. Brabce

XXVII. LDL 7.5. - 15.6. 1984 (10 + 5 představení)
Režijně debutoval Ladislav Valeš uvedením Páralova Generálního zázraku

Paní Černá připravila pohádku Šípková Růženka.
XXVIII. LDL 8.5. - 24.6. 1985 (10 + 3 představení)
Ladislav Valeš uvedl hru B. Hrabala - Ostře sledované vlaky a F. Brabec J. Hubač - Stará dobrá kapela

XXIX. LDL 8.5. - 13.6. 1986 (10 + 5 představení)
Ing. A. Burdová režijně debutovala hrou D. Jandové-Čarodějny bál

XXX. LDL 7.5. - 12.6. 1987 (10 + 4 představení)
F. Brabec připravil Jiráskovu Lucernu, ing Burdová Hru E. Uspnského - L.Valeše - Prázdniny s babou Jagou

XXXI. LDL 5.5. - 18.6. 1988 (11 + 4 představení)
J. Solovič - Meridián v režii F. Brabce

XXXII. LDL 6.5. - 3.6. 1989 (7 + 4 přest.)
J. K. Tyl - Strakonický dudák, režie F. Brabec
2. cenu za postavu Tomáše získal Oldřich Grunt, cenu Lotara Sedláka za úspěšný debut v roli Dorotky Liběna Štěpánová

XXXIII. LDL 10.5. - 15.6. 1990 (7 + 2 předst.)
Cenu Lotara Sedláka dostal František Brabec, který pro letošní přehlídku připravil Sonatinu pro páva O. Zahradníka. Čestné uznání obdržel Oldřich Urban za postavu kupce.

Hana Vaněčková nastudovala

pohádku Hra na Robinsony

XXXIV. LDL 23.5. - 14.6. 1991 (6 + 2 předst.)
Cenu diváka získala Vrchlického noc na Karlštejně /F. Brabec/ a Jan Mikuláš za scénu dostal 1. cenu

XXXV. LDL 21.5. - 13.6. 1992 (6 představení)
Cenu diváka získala Zelňačka R. Falleta v režijním debutu Jaromíra Holfeuera

XXXVI. LDL 20.5.-18.6.1993 (7+2 předst.)
O černém klobouku a duhovém míči je název pohádky v provedení A. Černé. J. Holfeur uvedl Zelňačku.

A. Černá za dlouholetou práci s dětmi obdržela cenu Lotara Sedláka.

Pro XXXVII a XXXIII. ročník nenastudovala Scéna žádné představení.

Galerie vítězných souborů na Libochovickém divadelním létě

I. ročník - 1958

Záv. klub zaměstnanců léčebny Horní Beřkovice -
J.B. Moliere: Lékařem proti své vůli

II. ročník - 1959

Nové divadlo kpt. Jaroše Mělník - Petr Karvaš:
Meteor

III. ročník - 1960

Záv. klub ROH Stalinovy závody Záluží - A. Sa-
lyňskij: Krutá maska

IV. ročník - 1961

Záv. klub ROH dolu Vrbenský v Souši - A.
Zápotocký, J.Nezval: Vstanou noví bojovníci

V. ročník - 1962

Divadlo kpt. Jaroše Mělník - G. Figueredo: Liška a
hrozny

VI. ročník - 1963

Vojan Mělník - V. Dyk: Krysař

VII. ročník - 1964

DS Scéna Libochovice - F.Dürrenmatt : Fyzikové

VIII ročník - 1965

DS Tyl OB Louny - J.K. Tyl: Drahomíra a její synové

IX. ročník - 1966

DS Tyl OVSŽS Jablonec n.N. - J. Robert: Marie
Octobre

X. ročník - 1967

DS Tyl KASS Jablonec n. N. - L. Feuchtwanger:
Vdova Capetova

XI. ročník - 1968

DS Vojan Mělník - F. Grillparzer: Moře a láska

XII. ročník - 1969

DS Tyl KKS Jablonec n.N. - B. Johnson: Lišák
Volpone

XIII. ročník - 1970

DS Tyl OB Chabařovice - N.R. Nash: Obchodník s
deštěm

XIV. ročník - 1971

DS Čapek KASS Děčín - J. Steinbeck: O myších a
lidech

XV. ročník - 1972

DS DK ROH Radnice u Plzně - J.Edlis: Kdež jest,
Abele, bratr tvůj?

XVI. ročník - 1973

DS Máj ÚKDŽ Praha - L. Helmanová: Lištičky

XVII. ročník - 1974

Malé divadlo STZ Ústí n.L. - I. Gyurgo: Elektro, má
lásko

XVIII. ročník - 1975

Malé divadlo STZ Ústí n.L. - J.K. Tyl: Jan Hus

XIX. ročník - 1976

DS Máj ÚKDŽ Praha - A.P. Čechov: Úsměvy a slzy

XX. ročník - 1977

Divadelní soubor Čapek ZKŽ Chomutov - G. Gorin:
...zapomeňte na Herostrata

XXI. ročník - 1978

Divadlo mladých Vysoká Libeň - O. Daněk: Válka
vypukne po přestávce

XXII. ročník - 1979

DS Dům kultury Krupka - V. Páral: Mladý muž a
bílá velryba

XXIII. ročník - 1980

DS Máj ÚKDŽ Praha - G. Figueiredo: Liška a hrozny

XXIV. ročník - 1981

DS Tyl MěKS Říčany - J.K.Tyl: Drahomíra a její
synové

XXV. ročník - 1982

DS Scéna Libochovice - Jiří Hubač: Dům na nebesích

XXVI. ročník - 1983

DS D3 Karlovy Vary - J. Schmidt: Třináct vůní

XXVII. ročník - 1984

DS Hálek KDŽ Nymburk - J. Zeyer: Stará historie

XXVIII. ročník - 1985

Nové divadlo kpt. Jaroše Mělník - M.Mihura: Maribel
a podivná rodina

XXIX. ročník - 1986

DS KD kpt. Jaroše Nové divadlo - M. Horníček:
Dva muži v šachu

XXX. ročník - 1987

DS Bystřice - J. Němec: Než opadla voda

XXXI. ročník - 1988

DS Tyl Mnichovo Hradiště - D Fischerová: Princez-
na T

XXXII. ročník - 1989

Malé divadlo STZ Ústí n.L. - J.K.Tyl: Drahomíra a
její synové

XXXIII. ročník - 1990

DS Tyl Rakovník - V. Páral: Profesionální žena

XXXIV. ročník - 1991

Dividýlko Slaný - J. Šíma: Vyšetřování případu
podvodného revizora

XXXV. ročník - 1992

Dividýlko Slaný - J. Šíma: Na jedné lodi

XXXVI. ročník - 1993

DS Jirásek Úpice - J. Kopecký: Komedyje o dvouh
kupcích a židoj Šikolaj

XXXVII. ročník - 1994

Minaret Praha - E.Ionescu: Lekce

XXXVIII. ročník - 1995

DS Jirásek Česká Lípa - N.V. Gogol: Revizor

Porota Libochovického divadelního léta

V průběhu dlouhých čtyřiceti let se na ochotnickém festivalu vystřídala řada lidí, bez kterých by soutěžní přehlídka nemohla existovat. Byli to členové porot, kteří hodnotili a odměňovali a starali se o tu pravou soutěžní atmosféru. Stáli vždy trochu stranou a proto i zjistit jejich jména bylo poměrně obtížné a navíc nelze vyloučit, že některé jméno vypadlo, či došlo k jiné chybě. Za to se předem omlouváme.

I. ročník v roce 1958 hodnotili - prof. Růžena Kohoutová, režisér Josef Šrámek a Milan Moravec

II. ročník - jako v I. ročníku bez M. Moravce, ale s Milanem Bartůňkem

III. ročník v roce 1960 byl bez poroty, protože se konala v tomto roce krajská přehlídka v Libochovicích

IV. ročník hodnotili: Ferdinand Kout, PhMr. Jaromír Kozlík a Lotar Sedlák

V. ročník Antonín Barák, Jindra Vajkrtová - Dlouhá a Iva Maříková - Brandnerová a Bohumír Kroupa

VI. ročník stejná porota, stejně tak i **ročník VII.** v roce 1964

VIII. ročník byla porota ve složení: Antonín Barák, Iva Maříková, P. Kopta, F. Kout

IX. ročník, rok 1966 porota dvoučlená: PhMr. J. Kozlík, Josef Šuk

X. ročník PhMr. J. Kozlík a B. Prokoš

XI. ročník PhMr. J. Kozlík, Jaromír Bušek

XII. ročník v roce 1969 měl porotu: M. Svoboda, I. Dojiva, Dr. M. Valvoda

XIII. ročník - 1970 I. Dojiva, M. Svoboda

XIV. ročník Karel Roubík, Dr. Vlastimil Král

XV. ročník Igor Dojiva, Jan Peška - do XIX. ročníku 1976

XX. ročník - známe jen PhMr. J. Kozlíka

XXI. ročník Dr. J. Bušek, Z. Zatřepálek, M. Hoskovec

stejně **XXII.** a **XXIII. ročník**

XXIV. ročník v čele poroty dr. Jaromír Bušek a v roce 82 také?

XXVI. ročník v roce 1983 hodnotili: František Šíma, Liboše Šumichrastová, Jiří Žák

XXVII. - XXIX. ročník F. Šíma, L. Šumichrastová, M. Moravec

XXX. - XXXII. ročník Dr. J. Bušek, L. Šumichrastová, M. Moravec

XXXIII., XXXIV. ročník Dr. V. Král, M. Moravec

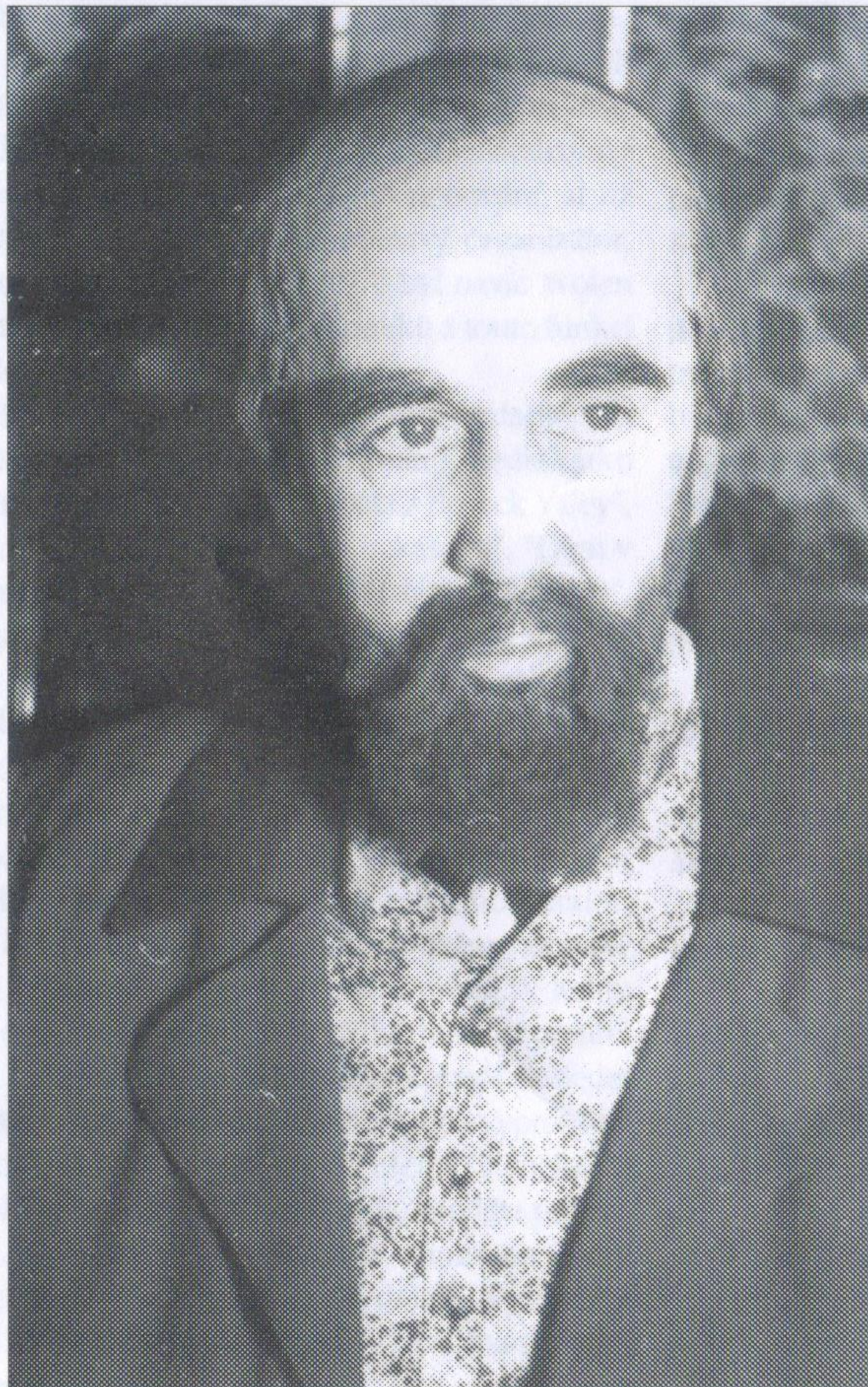
XXXV. ročník v roce 1992 byla porota ve složení: Dr. V. Král, M. Moravec, Josef Doležal

XXXVI. ročník - 1993 Kateřina Fixová, Leona Primová a Romana Tůmová

XXXVII. ročník - 1994 K. Fixová, L. Primová, Petr Gelnar

XXXVIII. ročník - 1995 K. Fixová, R. Tůmová, L. Primová doplněny o ředitele divadla ABC Praha Milana Šnajdra

Karel Vykročil jako nezapomenutelný doktor Galén - r. 1952 (Bílá nemoc, K. Čapek)

Nezbedný bakalář - 1944. Vlevo: K. Vyskočil, V. Gruntová, V. Cimrman. Uprostřed režisér O. Špecinger v roli bakaláře Pičky, J. Böhm v roli busitského kněze.

Strakonický dudák - 1952. L. Rulf - Kalafuna, A. Slavatová - Kordula, M. Chroustová - Doroška, B. Kroupa - Švanda. Dětské role: Chroust, Holfeuer, Kroupová.

Zakladatelé Scény: Karel Vyskočil a Alois Pilař.

Lesní divadlo Myslivna 11.11.1932. (A. Jirásek - Lucerna)

Červený mlýn - 1945. L. Sedlák, M. Gruntová.

Vodník Čochtan, manželé Gruntovi (estrádní vystoupení).

Vítězný soubor XXV. ročníku LDL 1982 (v režii F. Brabce hra J. Hubače: *Dům na nebesích*). Zleva N. Jásková-Hladíková, J. Šarapatková, L. Kokošková, ing. V. Kaspar, F. Brabec, J. Tuček, M. Gruntová, A. Barák, J. Holfeyer.

Poprvé získal DS Scéna putovní pohár na VII. ročníku v roce 1964. F. Brabec režíroval inscenaci F. Dürrematta: *Fyzikové*. Zleva F. Brabec, L. Sedlák, O. Grunt

A. Jirásek: *Lucerna*. Rok 1986.

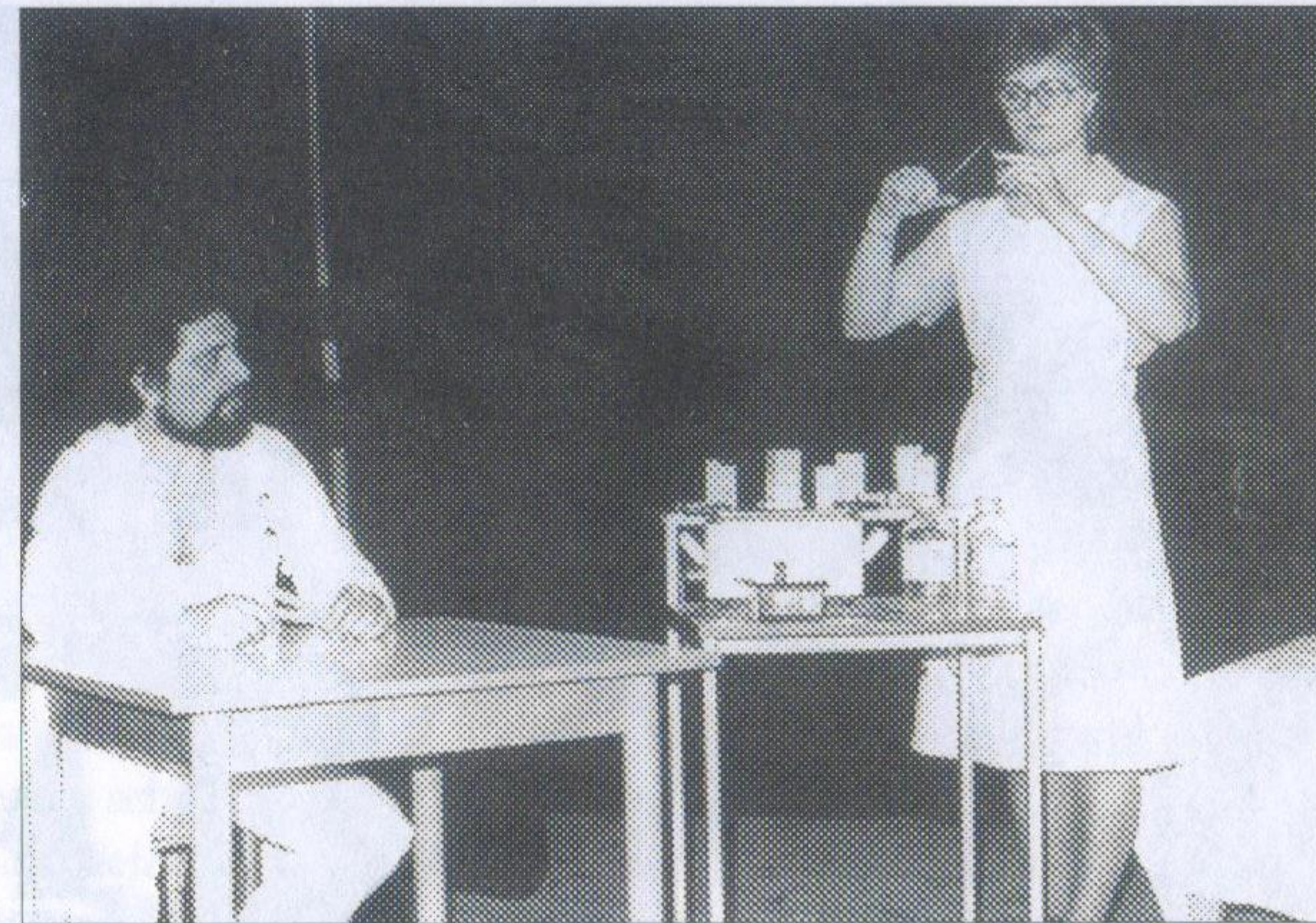
Víkend uprostřed týdne, A. Burdová, O. Litomiský - 1977. Režie: PhMr. J. Procházka.

J. K. Tyl: Strakonický dudák - rok 1989.

M. Bajdžijev: Duel, režie Fr. Brabec, rok 1973. Zleva: J. Sochová - Matušková, V. Frk.

M. Stiber: Báječní milenci potřebují čas, režie Fr. Brabec, rok 1983. Zleva: L. Valeš, N. Jásková - Hladíková.

R. Thomas : Osm žen, rok 1965, režie Fr. Brabec. Zleva M. Veřtatová, B. Šánová.

J. Hubač: Dům na nebesích, režie Fr. Brabec, rok 1982. Zleva: M. Gruntová, J. Tuček, L. Kokošková, J. Holfeuer.

ZAHÁJENÍ LDL

žičného souboru St. psych. útvaru v H. Beřkovicích spolu se svým patronem OONZ, Lovasica. A hned za ním přijíždí 30 členů souboru vojenské hudby VZM v Libo-
měřicích, který pod taktovkou
majora VOŠTRCILA vystupoval v
produkcovanou hudbu proměnných
koncertem.

Ve 14.45 hod. zasedla slavnostní sněhka, již bylo zahájeno I. LDL a na vyzdobený balkon přicházejí čestní hosté. Předseda DO SCÉNA a. Pilař v zahajovací proslovu uvítal přítomné a slova se ujímá a. Sedláček, který v krátkém vyčtišném proslovu ob-
jeví význam a účel I. LDL.

Poté promluví zdravice a proslovy: předseda ÚV odbor-
ových svazů ROH, a. SVOBODA, za KSV
a. DELBOVÁ, za OV KSČ a. JIROU-
DEK a za MNV a. KUTLVAŠER.

První herecký soubor herma-
buřkovičský uvítal pak a. Sedláček.
Jan Karda a mnozí další.

ÚSPĚŠNÉ ZAHÁJENÍ

I. Libochovičského Divadelního Léta.

V neděli 8. června 1958 bylo zahájeno divadelní léto v Libochovicích. Město bylo od rána vyzdobeno prepory, čisté uklis-
sano a vyzdobena terasa v zámeckém parku, kde se oficiálně zaháje-
ní odpoledne konalo, tamla v háji překrásných palm. Velmi vhodně
byly rozmístěny rozhlasové tlampače a přes ulici nataženy uvítací
standarty. V malém divadelním sále ZK ROH instaloval a. B. KROUPA
retrospektivní výstavku, svědčící o vysoké úrovni SCÉNY. Velký sál
byl velmi vkusně vyzdoben, umístěno podluno pro porotu, jeviště ná-
kladně znovuzřízno bylo připraveno k večernímu zahájení emulce.

V 10 hod. dopoledne byla otevřena výstava místních
výtvarníků Josefa ZÁVORCKÝ a Karla a M. ZEMEKER. Výstava je velmi
ladně instalována v přízemní sále náuku a byla velmi kladně oc-
hodnocena význačnými návštěvníky, kterými byli: prof. V. P. VÍDEK, ek-
sachar a Toplic, Dr. VOŠTEK, ředitel Krajské galerie v Libochovicích,
prof. R. KUDRTOVÁ, ředitelka KD ZN v Četí n. l., K. KROKORSKÝ, vedoucí
odboru pro školství a kulturu řady ONV v Lovosicích, Ed. JIROUŠEK,
a mnozí další.

Významné a úspěšné zahájení I. ročníku Libochovičského divadelního léta. V neděli 8. června 1958 v Libochovicích. Zahájení bylo velmi úspěšné a vyzdobeno bylo město a terasa v zámeckém parku. Zahájení odpoledne konalo v háji překrásných palm. Velmi vhodně byly rozmístěny rozhlasové tlampače a přes ulici nataženy uvítací standarty. V malém divadelním sále ZK ROH instaloval a. B. KROUPA retrospektivní výstavku, svědčící o vysoké úrovni SCÉNY. Velký sál byl velmi vkusně vyzdoben, umístěno podluno pro porotu, jeviště nákladně znovuzřízno bylo připraveno k večernímu zahájení emulce.

V 10 hod. dopoledne byla otevřena výstava místních výtvarníků Josefa ZÁVORCKÝ a Karla a M. ZEMEKER. Výstava je velmi ladně instalována v přízemní sále náuku a byla velmi kladně oc-
hodnocena význačnými návštěvníky, kterými byli: prof. V. P. VÍDEK, ek-
sachar a Toplic, Dr. VOŠTEK, ředitel Krajské galerie v Libochovicích,
prof. R. KUDRTOVÁ, ředitelka KD ZN v Četí n. l., K. KROKORSKÝ, vedoucí
odboru pro školství a kulturu řady ONV v Lovosicích, Ed. JIROUŠEK,
a mnozí další.

Významné a úspěšné zahájení I. ročníku Libochovičského divadelního léta. V neděli 8. června 1958 v Libochovicích. Zahájení bylo velmi úspěšné a vyzdobeno bylo město a terasa v zámeckém parku. Zahájení odpoledne konalo v háji překrásných palm. Velmi vhodně byly rozmístěny rozhlasové tlampače a přes ulici nataženy uvítací standarty. V malém divadelním sále ZK ROH instaloval a. B. KROUPA retrospektivní výstavku, svědčící o vysoké úrovni SCÉNY. Velký sál byl velmi vkusně vyzdoben, umístěno podluno pro porotu, jeviště nákladně znovuzřízno bylo připraveno k večernímu zahájení emulce.

Významné a úspěšné zahájení I. ročníku Libochovičského divadelního léta. V neděli 8. června 1958 v Libochovicích. Zahájení bylo velmi úspěšné a vyzdobeno bylo město a terasa v zámeckém parku. Zahájení odpoledne konalo v háji překrásných palm. Velmi vhodně byly rozmístěny rozhlasové tlampače a přes ulici nataženy uvítací standarty. V malém divadelním sále ZK ROH instaloval a. B. KROUPA retrospektivní výstavku, svědčící o vysoké úrovni SCÉNY. Velký sál byl velmi vkusně vyzdoben, umístěno podluno pro porotu, jeviště nákladně znovuzřízno bylo připraveno k večernímu zahájení emulce.

Významné a úspěšné zahájení I. ročníku Libochovičského divadelního léta. V neděli 8. června 1958 v Libochovicích. Zahájení bylo velmi úspěšné a vyzdobeno bylo město a terasa v zámeckém parku. Zahájení odpoledne konalo v háji překrásných palm. Velmi vhodně byly rozmístěny rozhlasové tlampače a přes ulici nataženy uvítací standarty. V malém divadelním sále ZK ROH instaloval a. B. KROUPA retrospektivní výstavku, svědčící o vysoké úrovni SCÉNY. Velký sál byl velmi vkusně vyzdoben, umístěno podluno pro porotu, jeviště nákladně znovuzřízno bylo připraveno k večernímu zahájení emulce.

Významné a úspěšné zahájení I. ročníku Libochovičského divadelního léta. V neděli 8. června 1958 v Libochovicích. Zahájení bylo velmi úspěšné a vyzdobeno bylo město a terasa v zámeckém parku. Zahájení odpoledne konalo v háji překrásných palm. Velmi vhodně byly rozmístěny rozhlasové tlampače a přes ulici nataženy uvítací standarty. V malém divadelním sále ZK ROH instaloval a. B. KROUPA retrospektivní výstavku, svědčící o vysoké úrovni SCÉNY. Velký sál byl velmi vkusně vyzdoben, umístěno podluno pro porotu, jeviště nákladně znovuzřízno bylo připraveno k večernímu zahájení emulce.

Významné a úspěšné zahájení I. ročníku Libochovičského divadelního léta. V neděli 8. června 1958 v Libochovicích. Zahájení bylo velmi úspěšné a vyzdobeno bylo město a terasa v zámeckém parku. Zahájení odpoledne konalo v háji překrásných palm. Velmi vhodně byly rozmístěny rozhlasové tlampače a přes ulici nataženy uvítací standarty. V malém divadelním sále ZK ROH instaloval a. B. KROUPA retrospektivní výstavku, svědčící o vysoké úrovni SCÉNY. Velký sál byl velmi vkusně vyzdoben, umístěno podluno pro porotu, jeviště nákladně znovuzřízno bylo připraveno k večernímu zahájení emulce.

Jaroslav Křenek: 7 divadelních vzpomínek

V 1. čísle Zpravodaje LDL vzpomíná Jan Kopta Boh. Mayera, který prožil ochotnické počátky v Libocho-
vicích. Škoda, že při své bystrosti a paměti nezanachal Boh. Mayer zde své vzpomínky. Vždyť Libochovičané byli
vždy národ divadelní a nespokojili se pouze s vlast-
ními výkony, ale často zvali hosty a to nejlepši her-
ce pražské.

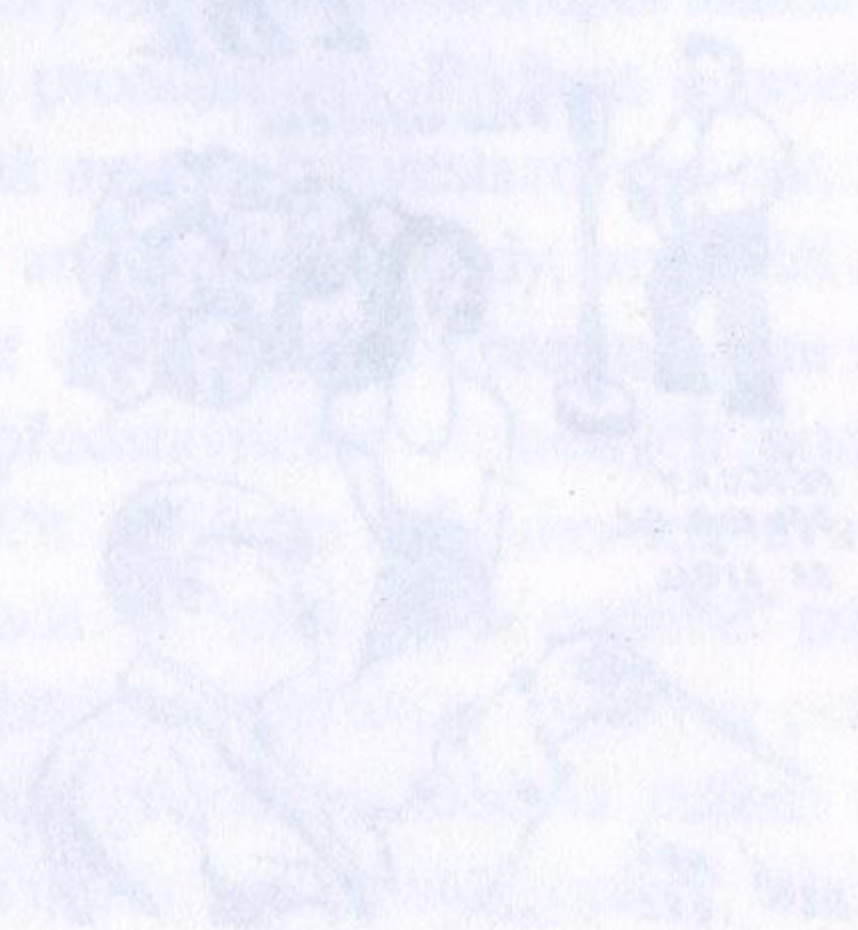
V době, kdy ještě kočovaly herecké společnosti, nebylo snad jediné, které by na krátko či na delší ne-
zakotvila v Libochovicích. Ať to byl Červíček, Ji Milo-
va Astra, nebo Kodetová, Zöllner, Sedláček, Blažek a j.

Pro operní a operetní ansambl komponisty Karla Mera byly Libochovice osudné. Zde ztroskotala finandná,
rozešel se s orchestrem a svojí bohatou gardobu
prodal libochovičskému okresnímu výboru, jemuž divadlo
u tří lip tehdy patřilo. Pro dovršení neštěstí vyhoře-
la mu v Novém Městě n. M. vila a Mor, tichý, melancholick-
ký, osudem stále stíhaný, odejel ku svým příbuzným do
Terstu.

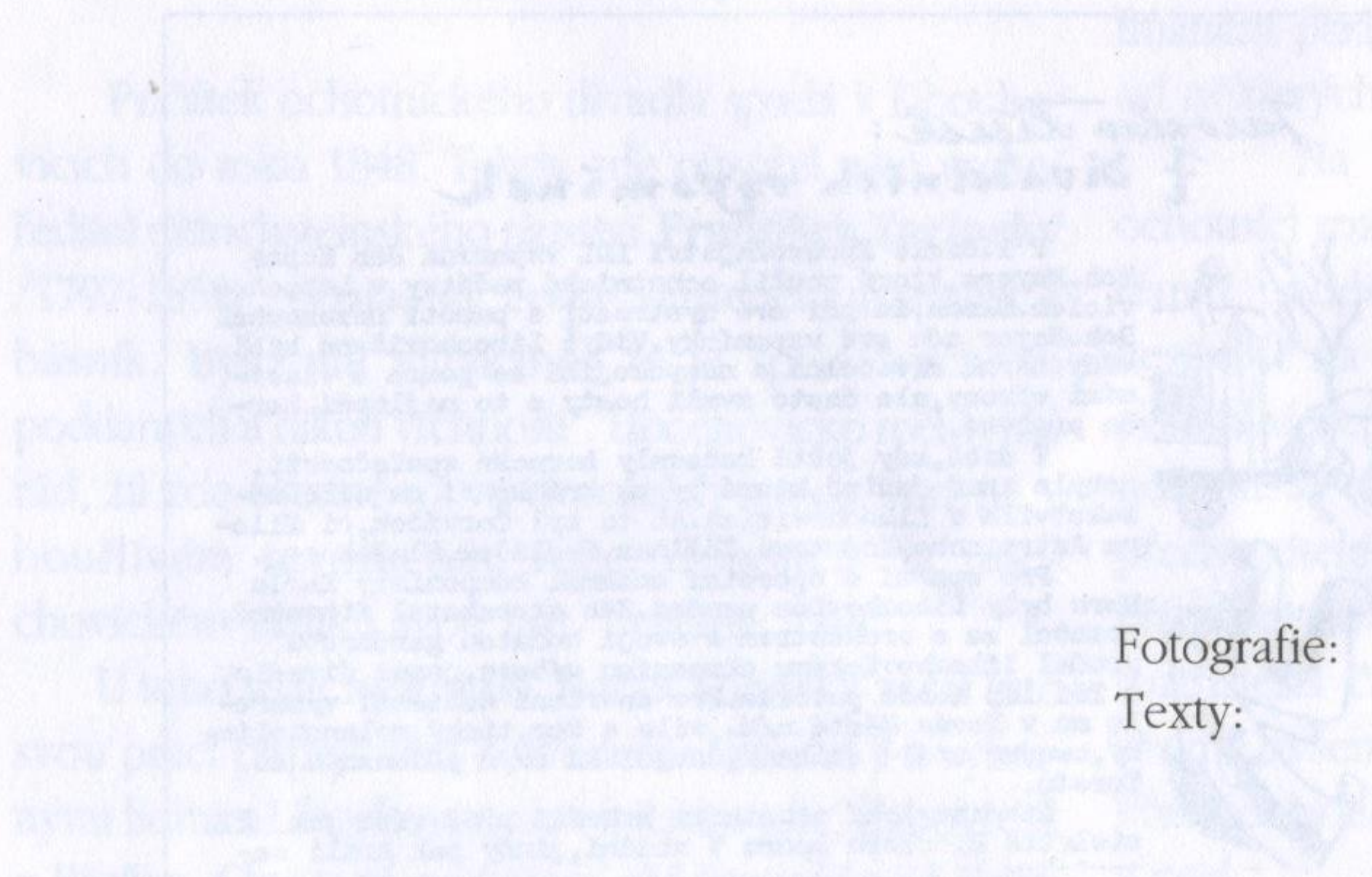
Libochovičtí ochotníci sehráli před více jak půl
stoletím Blaskovu operu V studni, jindy pak hráli sa-

Ukázky ze "Zpravodaje I. ročníku LDL 1958"

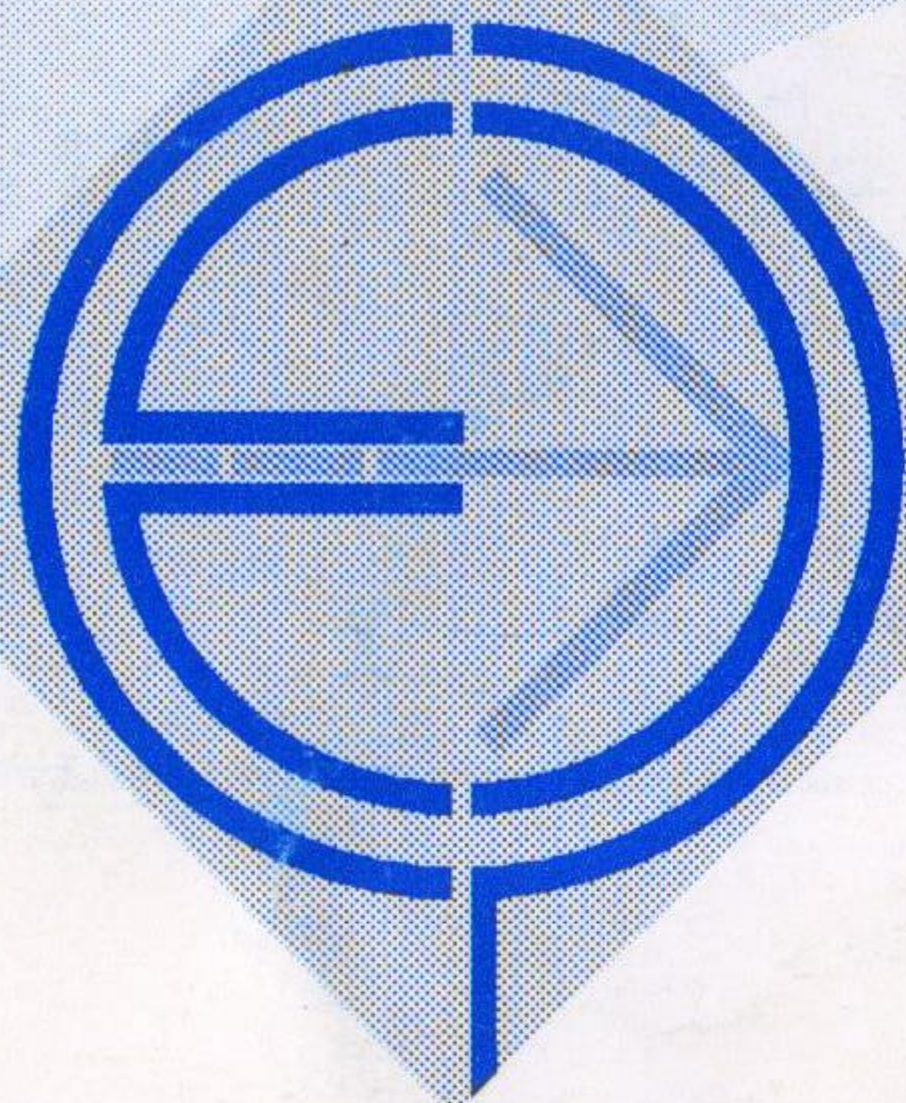

Děkujeme

Fotografie: Archiv p. Brabce
Texty: Ing. Otakar Špecinger
Ing. Alena Burdová
Mgr. Josef Krob
Ladislav Valeš
Sazba: Mc'ART s.r.o. Louny
Tisk: KARTEX Valdek

ELEKTROMONTÁŽE

JIŘÍ PROCHÁZKA - soukromá firma

RADOVESICE 166, 411 17 LIBOCHOVICE, TEL.: 0419/92387

- ☒ el. instalace rodinných domků a drobných staveb
- ☒ montáže NN a VN
- ☒ el. opravy a údržba
- ☒ prodej el. materiálu
- ☒ montáž a dodávky el. topení
- ☒ zemní práce